

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

İLÂVELİ
av
SAYISI

28
SAYFA

Av Partisi!

CHP

AP

CAFE
ZORLU

DEV ÇEKİLİŞTE

7milyon...

Türkiye İş Bankası,
şimdiye kadar
görülmemiş
zenginlikte bir çekiliş
yapıyor ve 1 defada
tam 7 MİLYON lira
tutarında ikramiye
dağıtıyor: İstanbul'da
60 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
5 adet 50.000 lira
10 adet 25.000 lira
50 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira ayrıca
35 000 kişiye para ikramiyesi.
DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız.
İş Bankasının ikramiye
çekilişleri halk huzurunda
otomatik makinalarla yapılmaktadır.

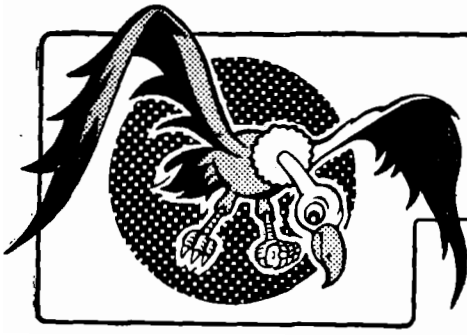
TÜRKİYE



BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 10629—223)



AKKABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 49 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 3 Aralık 1964

Günaydın Huzur!

GÜNAYDIN huzur! Hoş geldin yurdumuza! Umarım ki, bu kısa süreli bir misafirlik değildir artık. Artık hasretinle kaşlar çatılmayacak, yüzler asılmayacak, süngüler kınlarını yaralamayacaktır!

Günaydın huzur!

Artık partilerimiz, Anayasa'yı, öz analarından üstün tutacaklar...

Artık partilerimiz, ister eşleri Yassıada suçlusu olsun, ister yöneticileri D.P. aktarması olsun, ister sözcüleri «Demokrat Parti'nin devamıyız» desin, bütün varlıkları ile 27 Mayıs devrimine candan inanacaklar...

Artık partilerimiz, kahramanlığı çağlar boyu destanlaşmış ordumuzun yüce komutanlarından yiğit erlerine kadar, içlerinden bir tekine karşı gösterilecek saygısızlığı, ulusun kutsal varlığına saldırı sayacaklar...

Artık partilerimiz, millet бүтүнлүгүнү bölücü, vatandaşı birbirine düşürücü her çeşit din sömürücülüğüne karşı olacaklar...

Artık partilerimiz, kendi çıkarları için bu türlü davranışlar sürdürenlere, parti çevrelerinde yer vermiyecekler ve bu kötü oyunları vatandaş topluluklarına açıklayacaklardır...

Günaydın huzur! Yurdumuza hoş geldin!

YALNIZ içinde bir kuşku var huzur!.. Sen, yalnız politikada mı yoksun?.. Senin özlemini yalnız toprağımızın bekçisi, hürriyetimizin bekçisi, bağımsızlığımızın bekçisi kahrman ordumuz mu çekiyor?..

Seni, Anadolu dağlarında bulabilir miyim huzur?.. Şu kamyonların yolları kesilen Anadolu dağlarında, şu yolcuların dipçik altında soyulduğu Anadolu dağlarında?..

Seni, yedinci katlarının damlarında kalorifer bacaları tüten İstanbul mahallelerinde bulabilir miyim huzur?.. Şu Emniyet Müdürünün apartmanına bile hırsızlar giren İstanbul mahallelerinde?..

Seni, bir hırpaniler sürüşünün saldırısına uğramış Beyoğlu caddesinde bulabilir miyim huzur?.. Şu sinema kapılarında bilet karaborsacılığı önlenemiyen, baba yanında genç kız kalçası, koca yanında evli kadın arkası avuçlanan, yan sokakları açık hava kumarhanesi, yaya kaldırımları açık hava pazarı İstiklâl caddesinde?..

Seni, dershanelerin kalabalığında kürsüler kaybolmuş üniversitede bulabilir miyim huzur?.. Şu asistanların, doçentle-

ri, doçentlerin profesörleri, öğrencilerin ise tümünü suçladığı üniversitede?..

Seni, liselerde, seni orta okullarda, seni ilkokullarda, seni köy okullarında bulabilir miyim huzur?.. Şu öğretmen kadrosunun yarısı eksik liselerde, şu bir tek başöğretmenle çevrilen ortaokullarda, şu öğretmeni de, öğrencisi de yarı aç, yarı çıplak ilkokullarda, şu genç öğretmeni, köy ağasından tekme, köy muhtarından yumruk yiyen köy okullarında?..

Seni, yarınlara ışık tutacak kafaların yetiştiricisi Millî Eğitim Bakanlığında bulabilir miyim huzur?.. Yöneticileri, deneticileri, sağlı sollu iki düşman kamp'a ayrılmış, birbirlerini kızıl ve yeşil listelerde toplayan Millî Eğitim Bakanlığında?..

Seni fabrikada, seni sendikada, seni tarlada, seni bağda, seni bahçede, seni garajda, seni meyhanede bulabilir miyim huzur?..

Çankaya'da, sayın Cemal Gürsel'in başkanlığında toplanan parti liderlerinin bildirisindeki huzur, elbet en önde, elbet en başta gelen büyük huzurdur.

Ama bu saydıklarımın hiç birisine: «Ey huzur! Gelsen de olur, gelmesen de!» diyemeyiz.

Öyle ise, dağda huzura, şehirde huzura, eğitimde huzura, ekonomide huzura, tarımda huzura, işte huzura bizi kim, kim, kim kavuşturacak?

Acaba muhterem İsmet Paşamız, sayın bakanlarını göstererek: «İşte bu aslanlar!» diyebilir mi?

Bu konuda size yeni bir örnek göstereyim: Başkan Johnson!

GEÇEN hafta «Büyük Toplum» programını açıklayan bir demecinde, kabinesi üyelerine, bakınız neler söylüyor:

«Gerek mevcut programlarda reformlar yapmak ve gerek yeni programlar teklif etmekte cüretli olmalısınız!»

«Bir millet olarak, bir zamanlar çok lüzumlu sayılan, şimdi olayların geride bıraktığı, modası geçmiş programlara, kaynaklarımızdan tek dolar feda etmiyeceğiz!»

Amerika'nın sayın Cumhurbaşkanı, dünyanın gözleri önünde, yepyeni bir Johnson çizen bu sözlerinden sonra «Büyük Toplum»un amacını şöyle özetliyor:

1 — Milletimizin ümit ve başarılarını kısıtlayan bütün engelleri yıkmalıyız.

2 — Bütün Amerika'lıların ufkularını genişletmeliyiz.

3 — Şehirleri, içinde yaşanabilir yerler haline getirmeliyiz.

4 — Her Amerikalı çocuğa, kendi öz gücü nisbetinde, nerede yaşarsa yaşasın, ne kadar yoksul olursa olsun, en yüksek nitelikte eğitim kolaylıkları sağlamalıyız.

Bu açıklamadan sonra, Johnson, bu konuda kongreye teklifler getireceğini söylemiştir.

Amerika Cumhurbaşkanı, kendi vatani için, kendi milleti için böyle düşünür ve böyle karar alırsa, biz, bu gerilikler, bu yoksulluklar içinde debelenen zavallı biz, neler düşünmeli, neler hayal etmeli ve cüret ötesi, cesaret ötesi neler, neler, neler istemeliyiz.

Zavallı Tefvik Fikret, yetmiş yıl önce yüreği parçalanarak haykırmamış mıydı:

Yükselmeli! Dokunmalı alnın semalara!

Ama Johnson'a bu gücü veren, etrafının gücü, seçtiği çalışma arkadaşlarının gücüdür.

Sayın İnönü'ye, büyük saygımızla soralım:

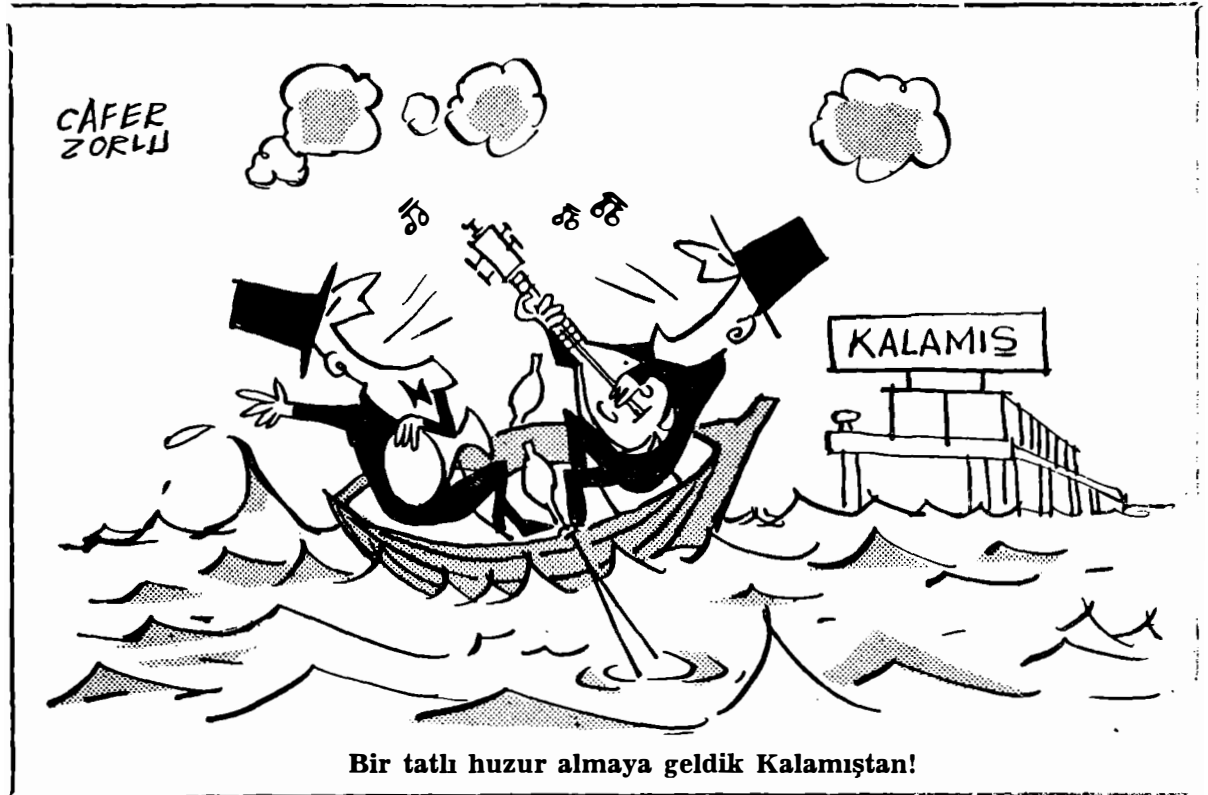
Hangi bakanından «Mevcut programlarda reformlar yapmasını ve yeni programlar teklif etmekte cüretli olmasını» isteyebilir?

Yok yok, onlar bir yana dursun. Acaba muhterem İsmet Paşamızın kendisinde böyle reformlar isteyecek güç, böyle reformlar isteyecek cüret kalmış mıdır?..

Eğer evet derse, eğer evet diyebilirse, sevincimizi bütün okurlarımızla paylaşarak bir dığa haykırırız:

Günaydın huzur!

Yusuf Ziya ORTAÇ



Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamıştan!



PARAYI VEREN BEN, FAİZİ ALAN SEN

Adnan Veli

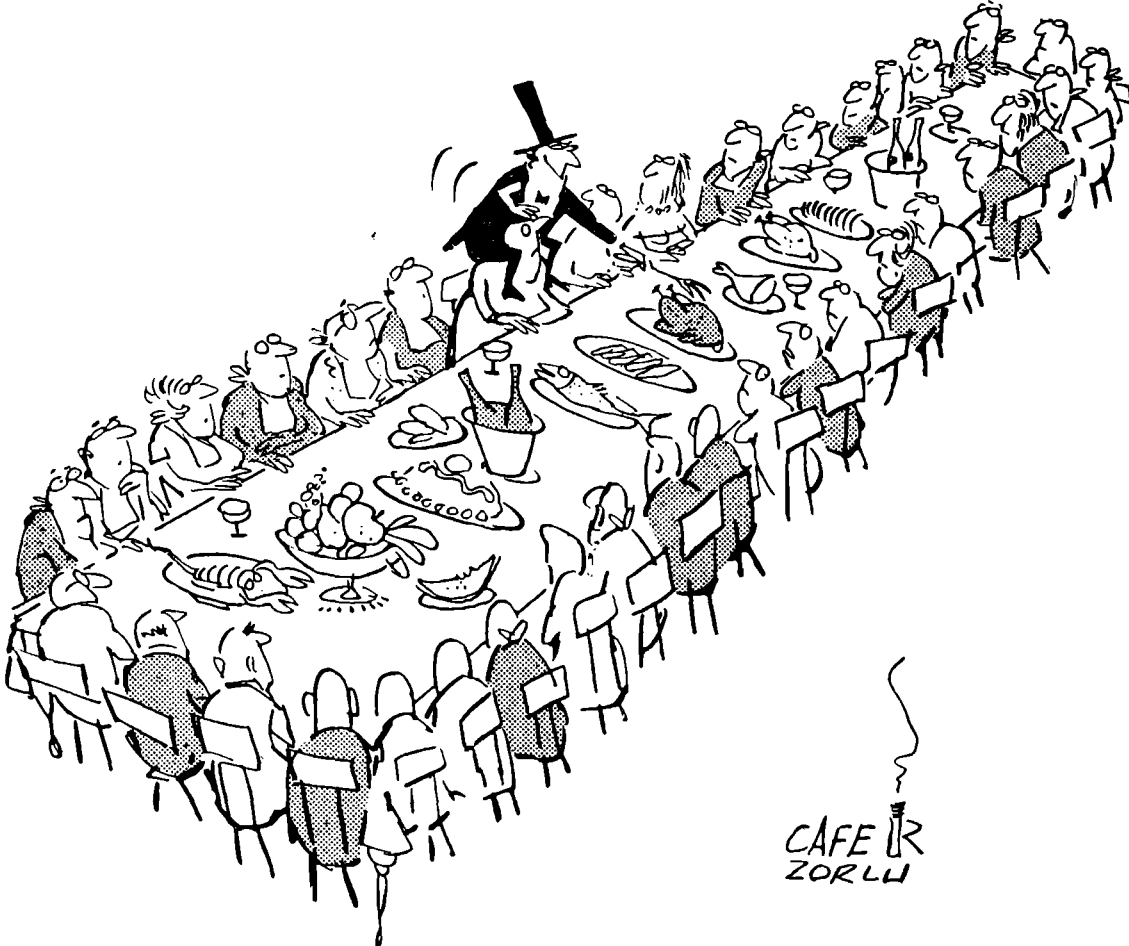


— Alô.. Özel Kalem mi orası efendim?..
— Evet..
— Müdür bey, bendeniz İstanbul'dan telefon ediyorum.
— Kimsiniz siz?..
— Efendim, ben Yedikule'de, Güneş Kösele Fabrikasında usta-başıyım.
— Evet, ne istiyorsunuz?..
— Vekil beyle görüşmek istiyorum efendim..
— Vekil bey şimdi toplantıda..
— Ama efendim, ben bir haftadır her gün telefon ediyorum. Bir seferinde «Maliye Vekili Meclis'te» diyorsunuz. Bir seferinde «Maliye Vekili Partiye gitti» diyorsunuz. Bir seferinde «Maliye Vekili Plânlamada» diyorsunuz. Bir seferinde «Maliye Vekili Bakanlar Kurulunda» diyorsunuz. Bu Maliye Vekili, kendi odasında oturmaz mı hiç?..
— Canım efendim, her başı sıkılan, Maliye Vekiline telefon edecek olursa, vekilin, telefon konuşmasından başka bir iş yapmaması lâzım.
— İyi ama beyfendi, ben Vekile telefon etmeden önce, İstanbul'da ne kadar daire varsa, hepsini bir bir dolaştım. Hiç birisi derdime çare bulamadı.
— Nedir sizin derdiniz?..
— Ben Vekil beye, vaktiyle borç para vermiştim. Onun faizini istiyeceğim.
— Ne zaman borç verdiniz?..

— 61 senesinde..
— Allah Allah.. Vekil ne diye sizden borç para alıyor.
— Kendisi almadı. Vasıta ile aldirttı.
— Tuhaf şey.. Bağlıyayım Vekili de, görüşün..
— Eksik olmayın efendim..
— Alô.. Buyurun..
— Beyfendi, sizi rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Vekil bey siz misiniz?..
— Ben'im.. Kimsiniz siz?..
— Bendeniz, İstanbul'da Güneş Kösele Fabrikasında usta-başıyım. Adım, Adem Hakkata pan..
— Buyurun, ne istiyorsunuz?..
— Ben vaktiyle sizlere biraz borç para vermiştim.
— Ne zaman verdiniz?..
— 61 senesinden beri veriyorum.
— Bana mı borç para vermişsiniz?..
— Evet efendim..
— Ben para almadım sizden.
— Aman beyfendi.. Sizin yaptığınız kanunla, benim aylığımdan her ay, yüzde üç nisbetinde, Tasarruf Bonosu parası kesilmişti. Hâlâ da kesiliyor.
— Evet?..
— Biz paraları verdik. Siz de karşılığında bana senet verecektiniz. Senetler bir türlü gelmedi.
— Sizin patronunuz, maaşı-

nızdan kestigi parayı Maliyeye yatırmamış mı?..
— Yatırmamış efendim..
— Öyleyse cezalı yatıracak..
— Beyfendi, o noktayı da inceledim ben.. Eğer kesilen para birinci ay yatmazsa, yüzde on fark binermiş.
— Biner elbet..
— İkinci ay da yatmazsa, yüzde iki fark daha binermiş.
— Biner elbet..
— Üçüncü ay yatmazsa, bir yüzde iki daha..
— Biner elbet..
— Böyle böyle, bir yıl içinde bu farklar yüzde otuz iki olurmuş..
— Olur elbet..
— İkinci yılda, gene yüzde ikilerle, yüzde 24 olurmuş..
— Olur elbet..
— Beyim, patron bizden kestigi parayı, birinci yıl yüzde 32 faizle, ikinci yıl yüzde 24 faizle kullanıyor demektir.
— Evet, o demektir.
— Bizim patron işini bilen takımındandır. Elindeki parayı, ayda yüzde beş faizle dışarıya veriyor.
— Evet?..
— Ayda yüzde 5 faiz, yılda yüzde 60 etmez mi?..
— Eder elbet..
— Yüzde altmışın 32 sini devlete verecek. 28 i kendine kalacak.
— Kalır elbet..

— Babasının parasını mı veriyor faize?.. Bizden kestigi parayı veriyor.
— Ama Devlet, eninde sonunda, alacağını alacak.
— Devletten bana ne beyim.. Ben kendi parama bakarım. 1961 de kesilen paranın faizini ben 1962 de alacaktım, 1963 de alacaktım, 1964 de alacaktım. Hiçbirini alamadım. Ne olacak bizim faizler?..
— Ne yapayım?.. Kanun öyle..
— İyi ama beyfendi, siz bir kanun yapıyorsunuz, bizden para kesiyorsunuz, parayı Aleko efendi işletip, kârını cebine atıyor. Bizim paranın faizleri de güme gidiyor.
— Evet, öyle oluyor..
— Tasarruf Bonosundan maksat, Devletin yurttaştan senet karşılığı borç alması demek değil midir?..
— Evet, o demektir.
— Burada borç alan Devlet değil ki.. Devlet Aleko efendiye borç vermiş oluyor.
— Evet, öyle oluyor..
— Beyfendi nasıl iştir bu?.. Benim bunca yıldır ödediğim paraların faizleri ne olacak?..
— Orasını bilemem..
— Allahümme salli alâââ!..
Ayol, sizin yaptığınız kanun, benden parayı kesip Aleko efendiye vermeyi mecburî kılıyor, ama Aleko efendinin o parayı Devlete yatırmamasını mecburî kılmıyor.
— Evet kılmıyor..
— Efendim, zaten bu Tasarruf Bonoları meselesinin cıvığı çıktı. İstanbul'da bu işin karaborsacıları, mütemadiyen bono topluyorlar.
— Toplarlar kâfirler, toplarlar..
— İstanbul'da en az 500 tane Tasarruf Bonosu karaborsacısı çalışıyor beyim..
— Çalışıyor kâfirler, çalışır..
— Yüzde 35 ten bono topluyorlar. Yurttaş da «Bugünün 35 kuruşu, yarının lirasından iyidir» diyip, bonosunu karaborsaya satıyor..
— Sataaaaar zavallı, satar..
— Karaborsacıların bu çalışması, gizli değil haaaa... Dükkanlarının kapılarına ilânlar asıyorlar..
— Asarlar kâfirler, asarlaaaar!..
— Üstelik gazetelere ilân da veriyorlar..
— Verirler kâfirler, verirleeeer..
— Beyfendi, Tophane'de, Tarlabası'nda Tasarruf Bonosuyla, kahvelerde pişbirik oynuyorlar..
— Oynarlaaaaar yezitler, oynarlar..
— Bu Tasarruf Bonoları, beş yıl için sahibine aitti. Beş yıl sonunda hamiline ait olacaktı. Halbuki bunların karaborsacıları şimdiden hâmil oldular. Hattâ ceplerinin ve göbeklerinin bu kadar şişmesine bakılırsa, hâmile bile oldular..
— Olurlaaar kâfirler, olurlar..
— Beyfendi kusura bakmayın, size bir şey anlatayım: Vaktiyle bendenizi rahmetli valde mahalle mektebine vermişti. Hoca bizi



Politikacı — Rahatsız olmayın beyler, ben nerden olsa atıştırırım!

sabahtan akşama kadar falakaya
çekerdi. Biz de o vakitler hoca-
ya bir mâni düzmüştük.

Elif üstün en,
Be üstün ben,
Bunu öğreten sen,
Dayağı yiyen ben..

Bu Tasarruf Bonusu işi de
ona benzedi: :

Parayı veren ben,
Aleko bunu işleten
Faizi alan sen,
Kazancı yiyen ben..

Beyfendi, hani epi zamandır
«Sosyal Adalet», «Sosyal Güven-
lik» gibi şirin lâflar geçiyordu
ortalıkta.. Bunlar ne oldu?..

— O lâflar gene duruyor ye-
rinde..

— Bu sosyal lâfını ağızların-
dan düşürmiyenler «Sosyal»ın,
yalnız «sos» unu seviyorlar ga-
liba..

— Orasını bilemem..

— Beyim, kusura bakmayın,
sizi rahatsız ettim. Benden ke-
silen bono paralarının birikmiş
faizlerini adresime yollarsanız,
çok memnun kalacağım.

— Ama buna kanunen imkân
yok..

— Öyleyse ben, kanuna sığına-
cağıma, Aleko'ya sığınırım.. Hay-
di ellerinizden öperim sayın bü-
yüğüm..

Telefonu kapattıktan sonra,
kendi kendine mırıldandı:

— Vay canına.. Kanun manun
filân diyerek, gene bizim faizci
Aleko suyun üstüne çıktı. Gene
bizim gibi Kürt Mehmetler de
nöbete girdi. Vay dinine yandı-
rının dünyası beeeee!...

Adnan VELİ



Adana'nın yolları taştan, sen çıkardın benii baştan!

Aman Sepici, canın Sepici... Götür evine canımın içi!..

«Paranızın değeri artıyor.» — Gazeteler —



Yazısız

Seciyeler

Bu bir karakter işi herkes olmaz dalkavuk,
Elimden ne el öpmek ve ne de niyaz gelir.
Gerçi bir hünerse de her devre uymak çabuk
Bana yalnız gerçeğe bağlanmaktan haz gelir!

Ekmek olur zamanla sarı buğday başağı,
Yaralıları gıcınur sallanınca kaşağı,
Devran döner, maskeler edilir alaşağı,
O vakit bin kafadan bin türlü avaz gelir!

Boğa adını aldı minnacık süt danası,
Şimdi herkes herkesin gönüllü kaynanası,
Çoğunu aldatmada baktığı devaynası,
Anlamayan kişiye kös dinletmek az gelir!

Kimler temizliyecek biriken bu molozu?
Çok kimseler taşıyor kabaran hindi pozu!
Bizim semtte ötemez her çöplüğün horozu:
Yem umulan kapıya sürü sürü kaz gelir!

Alışnuştır develer «Hıh!» deyince çökmeye,
Ölmüş eşek arama nallarını sökmeye!
Sonunu bilmek için başla remil dökmeye:
Sen meltem bekliyorken bakarsın poyraz gelir!

Kara güne demişler dostluk mihengi diye,
Kızarmayı zannetme mahcupluk rengi diye!
Feleğin karşısında tef çalıp çengi diye,
Oynatmanın hakkından ancak hokkabaz gelir!..

Salâhattin KUTLU

«... Evveet muhterem üyeler.. Şimdiiii... Yıllık faaliyet raporumuzun yüksek takdirlerinize mazhar olmasından dolayı, idare heyeti arkadaşlarım namına hepinize teşekkürlerimi arzederken şunu da bilhassa arzetmek isterim ki... İdare heyetimizin ibrasından sonra, gündem gereğince, şimdi de tenkidler ve dilekler faslına geliyoruz. Muhterem delegelerin tenkid ve dileklerini sırasıyla ittilânınıza arzedeceğim efendim. Otuzsekiz imzalı bir takrir var efendim... Deniliyor ki... İstical buyurmayınız rica ederim... Bir dakika beyim... Lütfen... Evet, deniliyor ki bu yazılı soruda... Daha doğrusu idare heyetimiz bazı noktalarda tenkid ediliyor. Arzedeceğim efendim, müsaade buyrun... Reis vekili İslâm Bey arkadaşımızın, bir gece kulübünde, bir dansözle karşı karşıya göbek atmış olması ve göbek atarken çekilmiş resimlerinin gazetelerde çıkmış olması tenkid ediliyor... Efendim... rica ederim... Bir daki-



lüpler maçına gidecek olan takımımız, parasızlık yüzünden biletleri alınamayıp hava alanında kalınca, takımımızın tayyare bileti paralarını İslâm Bey arkadaşımız ödemiş ve kulübümüze borç vermiştir. Böyle bir fedakâr arkadaşımızın, göbek atmasını çok görmek ve bunu camiamızın şerefiyle mütenasip bulmamak, bilmem ki ne dereceye kadar doğrudur? Bu hususu yüksek takdirlerinize arz ediyorum.

İsteyen her vatandaş, istediği zaman göbek atabilirken, fedakâr bir arkadaşımız olan İslâm Bey'den böyle bir hakkı esirgemek doğru olur mu? Bu bir... İkincisi de... Muhterem delege arkadaşlarım... İslâm Bey arkadaşımızın hangi şartlar altında göbek atmak mecburiyetinde kaldığını biliyor musunuz? Bunu bilmeyince de, İslâm Bey'in göbek atmasıyla camiamızın şerefine ihlâl olacağını söylemek doğru olmaz zannedirim.

Hakikati, bütün çıplaklığıyla önünüze seriyorum. İslâm Bey, göbek attığı o gece kulübünde yalnız değildi. Bütün idare heyeti arkadaşlarımız ve o günkü maçta oynayan çocuklar, hepsi oradaydık. Ve yalnız İslâm Bey göbek atmadı, orda herkes, hepimiz göbek attık. Şunu da söyleyeyim ki, fnaksadım kendimi temiz çıkarmak değildir. Çünkü ben göbek atmadım. Ve çünkü atamazdım... Beni yakından tanıyan arkadaşlarım bilirler ki, amudufukarımdaki bir arızadan dolayı, göbek atmam mümkün değildir. Yoksa itiraf edeyim ki, ben de o gece arkadaşlarım gibi göbek atabilirdim.

Şimdi gelelim meselenin can noktasına. Muhterem arkadaşlar!.. O günkü maçta karşılaştığımız ecnebi takımı, bildiğiniz gibi üç-bir mağlûp etmiştik. Biz zaten o gün zafer sarhoşuyduk. Şimdi burda, İslâm Bey'i göbek attı diye tenkid eden arkadaşlara soruyorum: Zaferimizle biten maçtan sonra sanki sizler, hepiniz göbek atmadınız mı? Yüksek müsamahanınıza sığınarak söylüyorum; bendeniz, sahada göbek atmakla, bahçede, hamamda veya barda göbek atmak arasında esaslı bir fark görmüyorum. Hiçbir fark yoktur demiyorum, ve fakat hemen hemen fark yok gibidir.

Biz o gece, maçtan sonra misafir takım idarecilerini ve oyuncularını ağırlamak mecburiyetindeydik tabii. Yemekten sonra hep birlikte gece kulübüne gidildi. Gece kulübünde dansöz şarkı dansına başladı. İşte o sırada fevkalâde bir hâdise oldu. Misafir takımın idarecilerinin reisi birden fırlayıp, göbek atmaya başladı. Bir Avrupalının göbek atmasından son derecede hayrete düştük. Caz orkestrası da Bahriye çiftetellisi havası vurmaktaydı. O dansözle birlikte, yabancı takımın idarecisi karşılıklı göbek atmaktaydılar. Hep biliriz ki çiftetelli, bizim bir milli oyunumuzdur. Bir ecnebi nasıl olup da, çiftetelli, hem de bahriye çiftetellisi oynuyor ve göbek atıyordu? Bizim hayretimizi gören barın sahibi yanımıza

Göbek Atmak En Tabii Haklarımızdandır

AZİZ NESİN

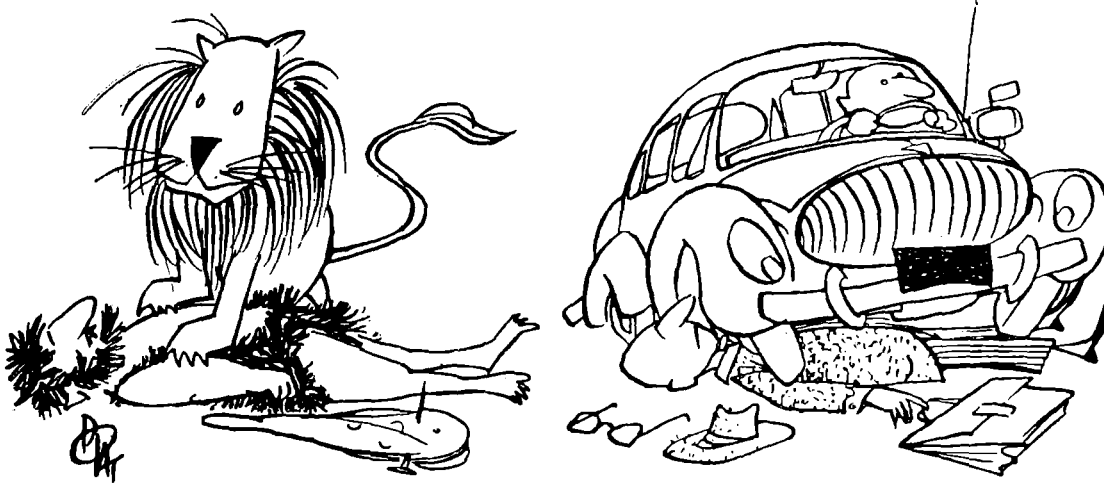
ka... Arzediyorum... Evet, arkadaşlarımız, İslâm Bey'in bir dansözle göbek atarken çekilmiş resimlerinin gazetelerde çıkmasını, camiamızın şerefiyle kabilitef görmüyorlar ki, bence de haklıdır. Ancak... muhterem arkadaşlarım, sayın delegeler!.. O resimleri gazetelerde bendeniz de gördüm. Ve pek çok üzüldüm. Bazı hukukçu arkadaşlarımızla da meseleyi inceledik. Reis vekili bulunan İslâm Bey arkadaşımızın bir dansözle bir gece kulübünde göbek atması... Bir dakika efendim, ben de onu söylüyorum... Evet, tabii evvelâ camiamızın şerefi ve haysiyeti ön plânda gelir. Yalnız... Ancak... meseleyi bir kere de Anayasa müvacehesinde tetkik etmek icabeder. Şunu da söyleyeyim ki, İslâm Bey arkadaşımızın göbek atarken çekilmiş resimlerini gazetelerde görünce, itimad buyurunuz ki ben de çok üzüldüm... Fakat, göbek atmak her vatandaşın hususî hayatına ait bir meseledir ve bunun şerefli cami-

amızla hiçbir ilgisi yoktur, olmaz. İsteyen vatandaş istediği yerde göbek atabilir arkadaşlar. Bu hususta hukukçu arkadaşlar da teminat veriyorlar. Göbek atmak, her vatandaşın tabii hakları arasında ve teminat altındadır. Binaenaleyh, bir arkadaşımızı göbek atıyor diye tenkid edemeyiz. Ancak bir nokta var. Bazı arkadaşlarca deniliyor ki, göbet atmak serbestse de, her vatandaş ister göbek atar, ister ş'aparsa da, bunu herkesin önünde yapmamalıdır, evinde meselâ göbek atmalıdır, deniliyor. Aksi halde camiamızın şerefi rencide olur, deniliyor... Bir dakika... Ve bir de bazı arkadaşlar, İslâm Bey'in göbek atması na değil, göbek atarken, gece kulübündeki masalardan birinin örtüsünü beline bağlamış olmasını tenkid ediyorlar. Ve... ve... Müsaade buyrun... Göbek de atsa, beline çarşaf da bağlasa, bunun mühim olmadığını ve fakat bu resimlerin gazetelerde çıkmasıyla, reis vekilimizin efkârı u-

mumiyeye teşhir edilmesinin doğru olmadığını söylüyorlar. Ve bir de şu nokta var. İslâm Bey tek başına göbek atabilir, ama bir çıplak dansözün karşısında göbek atınca iş değişir, deniliyor...

Efendim... Müsaade buyurlursa, bu noktalara teker teker cevap vereceğim...

Şurası muhakkaktır ki, yüksek ibrâruza mazhar olan idare heyetimizden ve reis vekilimiz İslâm Bey arkadaşımız, evet, bir gece kulübünde bir dansözle birlikte, beline masa örtüsünü bağlayarak göbek atmış ve bu anda çekilmiş resimleri de bazı gazetelerde neşredilmiştir. Bu doğrudur... Fakat... İslâm Bey'in şahsiyeti üzerinde biraz durmalıyız arkadaşlar! İslâm Bey kimdir? Hepsinizin bildiği gibi, İslâm Bey son derecede fedakâr bir arkadaşımızdır. Kulübümüze beşyüzbin lira borç vermiş olup ve birçok defalar kredi açmış bir arkadaşımızdır. Daha dört ay önce Avrupa Şampiyon Ku-



Taş devri Makine devri!

gelip izahat verdi. Millî içkimiz olan rakının böyle bir tesiri varmış. Hayatında hiç göbek atmamış ve göbek atıldığını görmemiş olan herhangi bir insan, rakıyı biraz fazlaca kaçırdı mı, mümkün değil kendini tutamaz, fırlar ortaya mükemmel göbek atarmış; daha önceden hiç bilip görmesine lüzum yokmuş... Yabancı elçilerin bile, aslan sütünü çekince çiftetelli oynadıkları oluyormuş. Demek mübarek rakının bir kerameti bu...

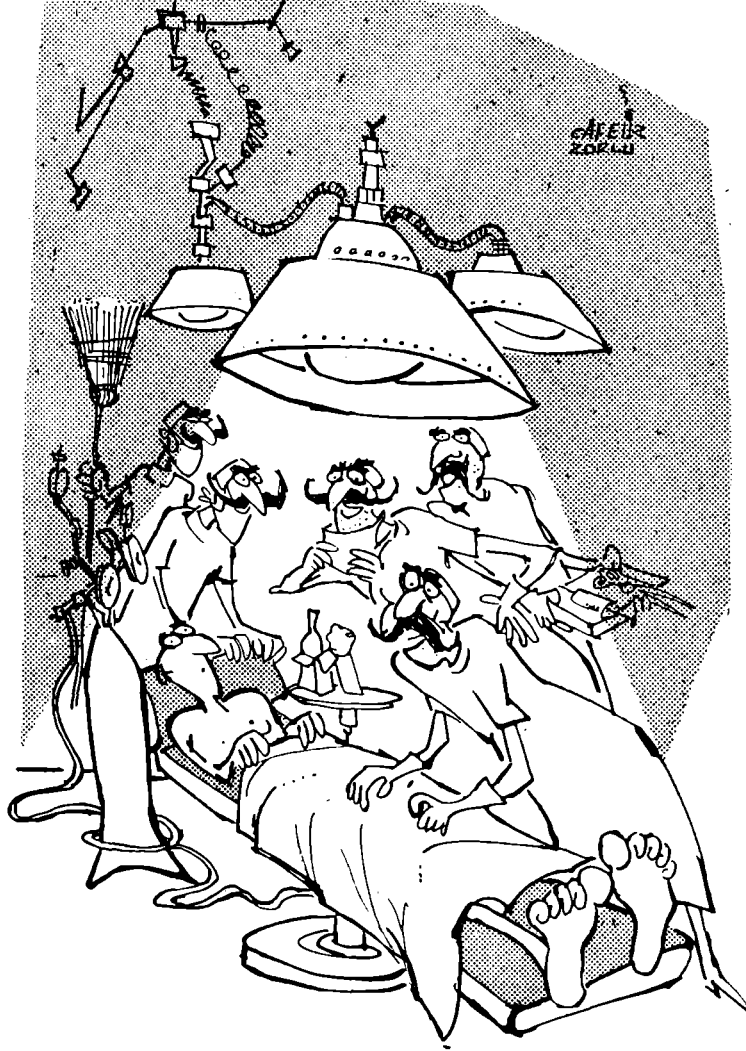
Misafir takımın idarecilerinin reisi göbek atmaya başlayınca, adamı yalnız başına bırakıp bizim masada oturmamız, takdir edersiniz ki, doğru olmazdı. Bunun üzerine ordaki bütün arkadaşlarımız ortaya fırlayıp çiftetelliye katıldılar. Evvelce arzettiğim gibi, belkemiğimde eski bir arıza olduğundan, maalesef ben oynayamadım. Yoksa, itiraf edeyim ki, ben de oynardım.

İslâm Bey arkadaşımız, reis vekili olduklarından benim yerime vekâlet etti. İslâm Bey'le misafir takımın idarecisi, dansözü ortalarına alıp oynadılar.

Beline masa örtüsü dolamış olmasına gelince... Bendeniz bunda da bir fevkalâdelik ve camiamızın şerefini haleldar edecek bir nokta ve mahiyet görmüyorum. Hepinizin bildiği gibi, İslâm Bey arkadaşımızın, zayıf olduklarından, göbek atmaya müsait göbekleri yoktur. Bu sebepten bütün gayretine ve iyiniyetine rağmen kıvamlı bir şekilde göbek atmıyordu. Bunun üzerine dansöz, iki masa örtüsünü alıp, birini misafir takım idarecisinin, birini de bizim İslâm Bey'in beline bağladı. İslâm Bey o esnada pek tabii olarak dansöze «Camiamızın şerefiyle mütenasip değildir, belime masa örtüsü bağlama!» diye itiraz edemezdi. Sanırım bu nokta da aydınlanmıştır. Sonra, masa örtüsünün bir ucunun, İslâm Bey'in bacaklarının arasından aşağı sarkmasına gelince, bu da tamamen mezkûr dansözün işi olup, İslâm Bey'in bunda bir kasdı mahsus ve sunitaksiri yoktur.

Müteakiben, rakıya devam edip kıvamına gelen misafir takımın bütün idarecileri ve oyuncularları da, bellerine birer masa

«Bursa'da devlet hastanesinde hemşireler ameliyat yaptı.» — Gazeteler —



Hademeler — Hemşire hanım bugün izinli.. Emeliyatı biz edeceğiz!

örtüsü dolayıp göbek atmaya başladılar. İtimad ediniz, son derecede samimi bir manzaraydı.

Siz, gazetelerde yalnız İslâm Bey'in göbek atarken çekilmiş resimlerini görmüş olduğunuzdan buna itiraz ediyor, ve bunu camiamızın şerefi ile kabiliteli bulmuyorsunuz. Ve fakat, orda bulunan herkesin göbek atarken çekilmiş resimleri gazetelerde çıkmış olsaydı, buna hiçbir iti-

razınız olamazdı. Çünkü ekseriyetle yapılmış bir iştir. Biran için tasavvur ediniz ki, bütün memleket hep birden göbek atmaya başlasa, bunun hiçbir ayıp tarafı yoktur. Fakat meselâ herkes sokakta işine gücüne giderken, ordan birisi çıkıp da tek başına göbek atsa gayet tabii bu ayıptır. O gece barda da İslâm Bey arkadaşımız tek başına göbek atmamıştır ki ayıp olsun... Hattâ aksine, herkes gö-

bek atarken yalnız bir kişinin göbek atmaması misafirlerimizle karşı da münasip bir hareket olmazdı.

Arzetmek istediğim bir nokta daha var. Arkadaşlarımızın itirazı, biliyorum ki, neşelerini bulan misafirlerimizle birlikte İslâm Bey'in göbek atmasına değil, göbek atarken çekilmiş resimlerinin gazetelerde neşredilmesinedir.

Muhterem delegeler! Bilindiği gibi, memleketimizde basın hürriyeti vardır. İslâm Bey bu resimleri, reklâm olsun diye kendisi gazetelere vermedi. İslâm Bey böyle bir şey yapmaz, reklâma ihtiyacı olan bir arkadaşımız değildir, son derecede mütevazıdır. Fakat gazeteler bu resimler kendiliklerinden basmışlardır. Sonra bir de gazetecilik hiylesi yaparak, çektikleri resimlerden, başka göbek atanları kesmişler, yalnız İslâm Bey'le dansözün resmini gazetelerine basmışlardır. Bu resmi görenler de yalnız İslâm Bey arkadaşımızın dansözün karşısında göbek attığını sanmışlardır. Biz isterdik ki, muhterem basınımız vazifesini lâyıkıyla yapsın, yalnız İslâm Bey'in değil, bütün göbek atan zevatın resimlerini bassın. Ama böyle yapmadılar... Ve bunu da kulübümüzü sevmeyen gazetelelerin yaptığına hiç şüphe yoktur.

Yüksek huzurlarınızda muhterem basınımızı tenkid etmiş olduğum sanılmasın. Benim basına karşı hususî bir hürmetim ve muhabbetim vardır. Ama ben burda bir vakıayı sizlere arz ediyorum.

Arkadaşlarımızın bu husustaki hissiyatına ve hassasiyetlerine de hürmet ederim. Fakat tekrar edeyim ki, İslâm Bey'in göbek atmasının camiamızın şerefiyle hiçbir şekilde hiçbir münasebeti yoktur. Her vatandaşın göbek atmak hakkı olduğu gibi, İslâm Bey de bu hakkını kullanmıştır.

Muhterem delege arkadaşlarımızın bu izahatımdan tatmin olduklarını tahmin ederim. Göbek atma meselesini böylece izah ettikten sonra, gelelim tenkid ve dileklerden ikincisine...

Aziz NESİN

İstanbul sokaklarından çizgiler:



— Baba, bunlar Merihli mi?

PAZARTESİ :

Mithat Sertoğlu «Birçok kimseler dalkavukluktan hoşlanmaz derler ama, ondan hoşlanmıyan pek yoktur» başlığı altında kendi ihtisasile ilgili bir makale yazmış. Orada tarihten de misaller vererek şöyle diyor:

«Birinci Mahmut zamanında dalkavuklar hükümdara bir dilekçe sunarak dalkavukluğun bir nizam altına alınmasını, bir tarife bağlanmasını ve marifetleri için narh konmasını istediler. Bunun üzerine şu tarife hazırlandı:

Bala bulanmış fındık faresi yutmak dört yüz para.

Bostan dolabına bağlanıp döndürülmek altı yüz para.

Birden fazla her döndürülen için yüz para (Bu sırada dalkavuk ölürse cenaze parası ailesine ayrıca ödenir)

Limonun içine tuz doldurup kabuğuyla birlikte yutmak iki yüz para.

Haşarı hayvana özensiz binmek iki yüz para. (Düşer ve sakatlanırsa tedavi edilecektir)

Bir salkım üzümü sapı ile birlikte yutmak kırk para.

Burnuna fiske vurulmak yirmi para.

Kafasına vurulmak yirmi para.

Arkasına vurulmak otuz beş para.

El ve ayaklarını bağlayıp merdivenden yuvarlanmak yüz seksen para. (Bir tarafı incinirse cerrah ücreti ödenecektir)

Sakalımdan beş on kıl birden yoldurmak altmış para.

Sakalını dibinden kesmek, aylığı otuz paradan üç aylık nafaka.

Yüzüne kömür veya mürekkep sürmek otuz yedi para.

Domuz topu şeklinde bağlanıp bir müddet öyle bırakılmak kırk para.»

Bu listede onun bunun keyfine göre rapor yazıp, onun bunun hesabına radyoda çıtırtıklık etmenin kaç para olduğunu yazar belirtmiyor. Onu da herhalde ilerdeki tarihçiler yazacaklar.

SALI :

A.P. nin üç genel başkan adayı da konuşmuş. Adayların en yenisi olan Demirel:

— Hepimiz gemideyiz, batarsak beraber batarız, demiş.

Yeni adayın kaptanlıkta



— Tüymeli, bunların niyeti kötü!

acemi olduğu bu sözünden de anlaşılıyor. Çünkü bahsettiği gemi çoktan batmıştır da şimdi içindekiler denizin dibinde şu tartışmayı yapmaktadırlar:

— Acaba gemiyi nasıl çıkarabiliriz!

ÇARŞAMBA :

Atatürk'ün ölüm yıldönümü. Bir partizan:

— Atatürk sağ olsaydı mutlaka A.P. ye girerdi demiş.

Bir yazar cevap veriyor:

— Evet doğru, girerdi. Tıpkı 9 Eylülde İzmir'e girdiği gibi!

PERŞEMBE :

Geçen hafta İnönü İstan-

bul'a gelmişti. Parti merkezinde sormuş:

— Seçimler yaklaşıyor... Kendimizi vatandaşlara beğendirmek için bir tılsım biliyor musunuz?

Aman paşam, tılsıma ne hacet?... Anıt Kabirde eli kıçında ihtiram duruşu yapan sevimli Bakanımız, vatandaş sempatisini toplamaya yeter de artar bile!

CUMA :

Gazeteler, Atina elçimizin eşi suçüstü yakaladığı kocasına dayak atmış, diye yazıyorlar.

«Parası kalmayan Belediye malını satıyor..» — Gazeteler —



İşcan — Ne verirsin bunlara hemşerim?..

Biz de memleket dışındaki hariciyecilerimizin oralarda neler yediklerini merak eder dururduk. Neyse, bunlardan birinin yediği şeyi öğrendik. Aşlını ararsanız pek masumâne bir şey:

— Karısından dayak sadece!..

CUMARTESİ :

Muhaltefe mensup bir bayan milletvekili Mecliste kürsüye çıkmış ve muarızlarını ayağını vura vura itham ederek:

— Bunların söyledikleri komünist manifestosundaki hitabelerdir, demiş.

Aşk mektubu örnekleri veren kitaplar gibi komünist manifestosunun da siyasilere hitabet örnekleri verdiğini hiç bilmiyorduk.

Zannederiz ki bu benzetiş bayan milletvekilinin çatığı kişilerden çok, manifestoyu, yazmış olan Marx ile Engels'in ruhları sıkılmıştır...

Tabii onun bunun ruhunu sıkıktan bizim bayan milletvekili hiçbir şekilde sıkılabileceği değildir. Ancak şunu da söylemek gerekir ki bizim siyasilerin sözleri, asla hiçbir yerde daha önce yazılmış şeylere katiyen benzemez. Çünkü zaten çoğunun ne dediği kolay kolay kaleme gelmez.

PAZAR :

Ahmet Dalli A.P. İl İdare Kuruluna başkan olmuş...

Eh dal bulundu. Şimdi iş biraz kök, biraz yaprak ve biraz da meyva bulmaya kaldı... Onlar da bulunursa belki o zaman kuru bir kütükten ibaret görünen gövde biraz olsun işe yarayan bir ağaca benzeyebilir!..

Züğürt olup düşünmek-
tense uyuz olup kaşınmak
yeğdir.

CAFER ATMA

YENİ ZIRILTI

GÜNLÜK YUMURTA

HAZİR - LOP

3 Aralık Fiyatı öde:

Sanayi:

Otomofil yapıcaaz ondan sonra napıcaaz

ANKARA, (HA) — Nümunelik olarak bir tek yapılan ve 800 bin liraya mal olan, dört tekerlekli ve tekerlekleri üstünde tıpkı otomobil gibi duran Devrim Otomobilinden alınan cesaretle, ve çok kârlı bi iş olduğu görülerek Sanayi Bakanlığınca bir otomobil fabrikası kurulmasına karar verilmiştir. Burada yerli malı olarak imal edilecek olan otomobillerin parçaları dışardan satın alınıp burda monte edileceği için, yerli otomobilin çok ucuza mal olunacağı hesap edilmiştir. Mezkûr otomobillerin şoförleri dışardan getirilmeyecek, dahilden

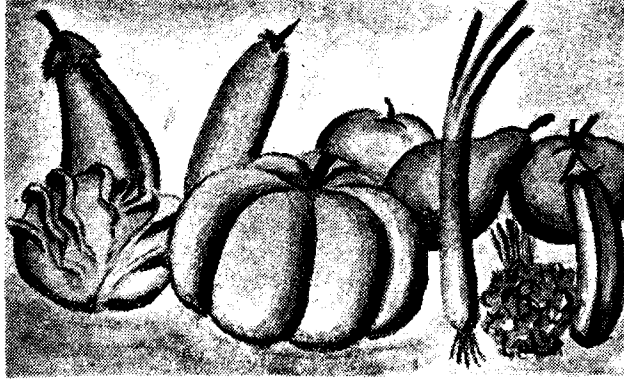
tedarik edilecektir. 1968 yılında seri halinde otomobil yapılmaya başlanacaktır. Daha çok sürümden kazanılacağı için, Avrupa ve Amerika otomobil fabrikalarının çıkardıkları mallar ayarında, hattâ onlardan daha yüksek (iki santim) ve daha da ucuza satılacaktır.

Mütehasısların söylediklerine göre, yapılacak otomobiller yokuş aşağı kendiliğinden gidebilecekse de, bir gitmeye başladı mı, nası durdurulacağı bilinmemektedir. Bu otomobillerin, arkasından birkaç kişiyle itilerek düz yolda da gidebileceği bildirilmektedir. Fakat yokuşlarda bu arabaların gidebilmesi, sırtında taşıyacak şoför ve yolcuların kuvvetine bağlıdır. Bununla birlikte, başka bir arabanın arkasına bağlanarak yokuşları da çıkması için tedbir alınacaktır. Bu sebeple, bu otomobillere yalnız inişlerde binilmesi, alıcılara önceden ihtar edilecektir.

Arabaların fiyatı son derecede ocuz olacak, nazar boncuğu, karınca duası, ve maşallah levhası da bu fiyata dahil olup, bunlar müşterilere parasız olarak, hediye diye verilecektir.

Yalnız bir nokta ilgilileri şimdiden düşündürmektedir ki o da, yapılacak yerli otomobillerin hangi memleketle satılacağıdır. Maamafih, mütehasıslar, daha otomobiller yapıp elde kalmadan, şimdiden nereye, kime satılacağını düşünmenin yersiz olduğunu söylemektedirler ve «Hele otomobiller yapılsın, satış için Allah kerim, olmazsa Fahrettin Kerim...» demektedirler. Bu ot-

(Devamı sayfalarca)



Memleketimizin yetiştirdiği ziraat mahsullerinin sayımı yapılarak barem derecelerine göre tasnif edilmiştir. Resimde lāhana (sol başta, ayakta), salatalık (arkada, soldan ikinci), Patlıcan (arkada), balkabağı (önde, ortada), pırasa (sağdan üçüncü), nane, maydanoz ve sakız kabağı (önde oturanlar) ile domates, şeftali ve armut arkada görülmektedir.

Partilerde:

Yunus Bey Nereye girdi ?

ESKİŞEHİR, (HA.) — Eskişehir'in muteber tüccarlarından ve eşraf ailesinden Yunus Bey, birkaç gündenberi kaybolmuş ve bütün aramalara rağmen bulunamamıştır.

Yunus Bey, eskiden C. H.P. Milletvekiliyken demokrasi mücadelesine katılarak D.P. ye girmiş, bilāhara D.P. nin de gidişini beğenmiyerek Hürriyet Partisine girmişse de, pek az bir müddet bu partide kalıp tekrar eski partisi D.P. ye girmişse de, seçilmiş M.P. den katılmış, C.K.M.P. ye transfer etmiş, 27 Mayıs'tan sonra

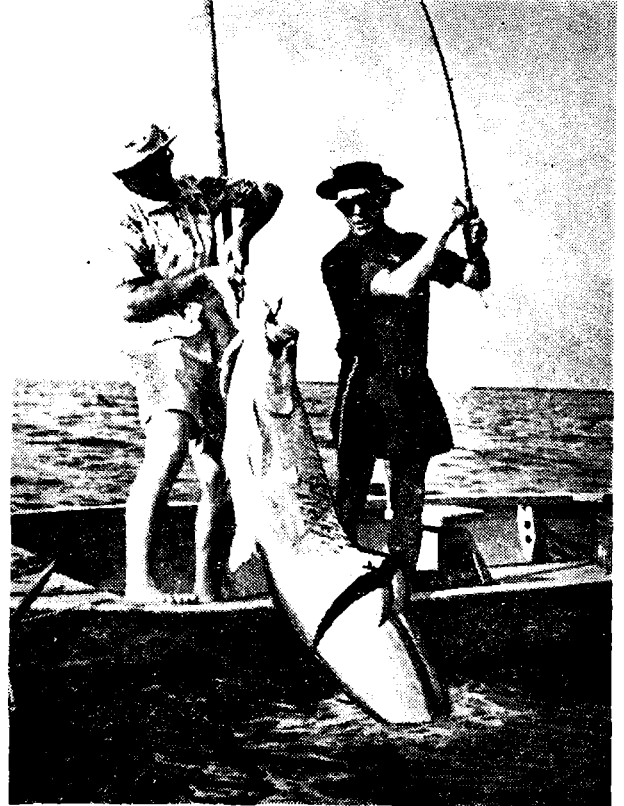
önce Y.T.P. ye, sonra A.P. ye ve daha sonra «Her şey aslına döner» diyerek, yine C.H.P. ye kapağı atmıştır.

Üç gündenberi ortalarında görünmeyen Yunus Bey, bütün partilerde aranmışsa da bulunamamış, gireceği başka parti de kalmadığından, nereye girdiği şiddetle merak konusu olmuştur. Bazıları tuvalete girdiğini gördüklerini söylemişlerse de, uzun müddet orada kalmayacağından, Yunus Bey'in nereye girdiği burada mühim bir siyasi münakaşa mevzuu olmuştur.

Bir Amerikan çavuşu vazife esnasında yalnız on bir çocuğu öldürbildi.

İZMİR, (HA.) — Türkiye'deki NATO kuvvetlerinde görevli Peter Sulley isminde bir Amerikalı çavuş, dün gece sabaha karşı, sarhoş bir vaziyette çıktığı bardan sonra da bir meyhanede içmeye devam etmiş, öğleye doğru cipe binip Türk hamamına giderken, yolda oynayan kalabalık çocuklardan ancak onbirini ezip öldürebilmiş, kaçan iki çocuğu arkasından ciple kovalamışsa da, çocuklar cipin tekerlekleri altında ezilmeden bir eve girdiklerinden, onları öldürmeye muvaffak olamamıştır.

Yapılan tahkikat sonunda, Amerikalı çavuşun çocukları ezerken vazife başında olduğu ve vazifesi icabı olarak hamama gitmekte olduğu anlaşıldığından Türk makamlarınca serbest bırakılarak Türk - Amerikan dostluğu



Bu balık başka balık!

Güney Vietnam'da

Havalar iyi gidiyor

Meteoroloji istasyonundan verilen bilgiye göre, Güney Vietnam'da havalar iyi gitmekte olup, atkestaneleri çiçek açmış bulunmaktadır. Kuzeydeki yüksek basınçla (Devamı yok)

Yatırım:

AMERİKAN YARDIMI HEPSİ KOLA OLACAK

WASHINGTON, (HA) — Amerika Dış Münasebetler Dairesinde bugün toplanan kurul, Türkiye'ye yapılacak yardım konusunda görüşmüş ve esaslı kararlar almıştır. Memleketimizin iç piyasasına ferahlık getirecek olan bu kararlara göre, Amerika'nın Türkiye'ye yardımının Hepsisi Kola, Tepsi Kola cinsinden olması öngörülmüştür. Zira bu yardımlar, en kısa zamanda yüzde beşyüzbin kârla geri alınabilmektedir. Meselâ Hepsisi Kola için yapılacak her bin dolar yardım, birinci ay sonunda onbin dolar olarak Amerika'ya dönebilemekte, tekrardan yatırılan onbin dolarlık yatırım, bu sefer birinci ay sonunda yüzbin dolar olarak dönmektedir. Böylece, Con Ahmet'in bile icat edemediği devr-i daim motoru sayesinde, Türkiye'de Hepsisi Kola, Tepsi Kola gibi yeni yeni iş sahaları açılmaktadır. Amerikalı iş adamları Türkiye gibi verimli ve enayi (Pardon, «sanayi olacak») başka bir yatırım sahası olmadığını söylemektedirler.



Şehrimizin mümtaz ailelerinden pavliketör Mümtaz Bey'in kerimleri Şekerpere ile, yine memleketimizin taınmış simalarından Hacı Memmed Daltaban'ın oğlu Salatullah'ın Hilton'daki düğünleri pek muhteşem olmuştur. Düğünde Haydar Paşa, Mahmut Paşa, Kasım Paşa, Adem Bey ve zarif eşi, Hidir Bey ve Paluzesi, Şaban Bey ve cici eşi ve daha birçokları ve zarif eşleri hazır bulunmuşlardır.

KİM varsa o akşam Rus elçiliğindeydi: Ankara'da olan bütün Bakanlar, Başbakan. Sonra efendicağzım, tam takım Dışişleri tam takım kor-diplomatik, gazeteciler, albaylar, milletvekilleri ve «kadife perde» memleketlerinin (artık demir perde demiyeceğiz dimi? Dostuz artık, yaşasın dostluk!) âdetince yazarlar, gene kadife perde memleketlerinin âdetince bazı tiyatro mensupları...

Bir davetli: «Yahu bunların hepsi davetli mi» diye mırıldandı, o kadar kalabalıktı o akşam elçilik. Ah unutuyordum, tam takım «Soslar» vardı bir de, alıngan dostlarım, şakaya gelmez dostlarım, Akbabaya «çenesi düşük» diye küs küs küsen dostlarım Soslar... Akbabanın çenesi yok ki, gagası var, düşmeğe hiç niyeti olmıyan takır takır bir gaga... Ne «hazımsızlıklara» dayandı şimdiye kadar o gagaçağız!..

Üç sınıfça sınıflandırmışlardı davetlileri:

Başbakan ki... davetlilerin arasında kısa bir tur atıp, bir ufak salonda ağırlandı...

Bakanlar ve Genel Kurmay Başkanı ki... Sağa sola iltifat dağıttıktan sonra bir ufak salonda ağırlandılar...

Bir de büyük salondaki «herkes!»

O herkes memnundu. Herkes mutluymuştu. Herkes Rusyayı keşfetmişti. Herkes Kristof Kolumblar gibi edalanıyordu. Lâ kıldılar yeni keşfin etrafında dönüyordu kozmonotlar gibi: «İnşallah... İnşallah... Hayırlı, hayırlı... Kültür anlaşması kültür anlaşması!..»

Bu mutluluğun arasında tek tasalı Amerikan sefiri gözükiyordu. Öyle gözükmesi gerektiğinden galiba. Her şey biraz oyundur, her şey biraz gösteridir, böyle mevkilerde. İngiliz sefiri, o da kendine göre, İngiliz büyük elçisine düşen oyunu oynuyordu, artık muhataplarına göre ufak ufak rötuşlarla. Sakindi, ölçü lüydü, bir nebze de memnundu, yani «hâdiseler önünde hiçbir zaman aklı selimi ve tarafsızlığı elden bırakmıyan» İngilterenin sembolü olmağa çalışıyordu.

İsmet İnönüne köpük köpük şampanya ikram ettiler. «Votka yok mu?» dedi.

Ne devlet adamı olmak isterim, ne böyle şeyler söylemek! Tabii herkes, en yaygın olan gülümsemelerle karşıladı bu «votka yok mu?» yu...

Hanımlar kısa elbiseliydi, şık mı şık. Üniformalı ev sahipleri, biliyorsunuz, Rus diplomatları üniformalıdır, etraflarında fırıl fırıl dönüyordu, en çok geçkin sefiirelere iltifat ederek. Talimatı öyle almışlardı, gönülleri ezilse büzülse de. Talimatın önünde gönülün ağırlığı ne çeker ki?..

Tek uzun elbiseli hanım, Fuad Sirmen'in eşi Ayten Sirmendi. Muza kaçan bir tualeti üzerinde gri vizondan kap vardı. Bir «çarıç» (böyle deyimler kullanamaz dimi, dostuz artık, yaşasın dostluk!) kadar haşmetliydi.



Ankara Mektubu

Rus Elçiliğindeki Davet

Bir an Mevhibe İnönüye yaklaştı. Görmedi onu Mevhibe İnönü ve yürüdü gitti. Ayten Sirmen, uzun tualetiyle, gri vizon kapıyla, bütün çarçılığıyla kala kaldı. Tabii yorumlar aldı yürüdü hemencik... Mevhibe İnönü görme mişti, bu alımlı hanımı sadece!

Bir köşede Kastamonu milletvekili Fethi Doğançay, hareketli bir evliliğin nihayet mutluluğuna varmış bir halde, eşinin elini tutmuş, bırakmıyordu, etrafındaki yorumlardan habersizdi. Kim etrafındaki yorumlardan haberli ki bu dünyada?.. Onun

«Bir otobüs çaya uçtu.» — Gazeteler —



yakınında hayatından çok memnun bir Feridun Cemal, hayatından onun kadar memnun bir Nihad Erimle iltifatlaşıyordu, gene etrafındaki yorumlardan habersiz... Etrafı: «Halef-selef» diye mırıldanıyordu onlara gülümseyerek...

Ruslar «şehir kıyafetiyle» davet etmişlerdi. Ama smokinler de siyah siyah noktalar serpiştirmişti kalabalığın arasına. Sonradan, Feridun Cemal Erkin'in yalnız erkeklerarası yemeğine katılacak olanlardı bu karaltılar.

Erken terketti bu yemekten ötürü «hayatından çok memnun» Dışişleri Bakanı Rus elçiliğini. Huzurluydu. Sonradan, «Doğuyula Batı arasında birleştirici» unsur olduğumuzu beyan edecekti gerdanı katmerleşe katmerleşe... Allah huzurunu bozmasın, tam o gün, Nedim Veysel İkkin'in ifadesi alınmıştı savcılıkta, Atina Büyükelçisinin ve bir satırı fazla kaçmıştı ifadenin de, Büyükelçi, tekrar savcılığın merdivenlerini üşenmeden tırmanıp o satırı geri almıştı. Eeee, hayat bu, kimi ağlar, kimi güler. Hoş Nedim Veysel İkkin henüz ağlamıyordu ya. İş henüz sıcakdaydı. Kurşun yarası da sıcakta sızlamaz... Sonra «bu zamanın» hayat cilvelerini de deniz anlamıyordu... Ah eski zaman!

Hanımlar salonlarda kısacık elbiselerinin zerafetini dolaştırıyorlardı. Büfenin etrafı etten kemikten bir kaleydi. Yalnız neden «kadife perdeli» dostlarım, içkiyi biraz ortalarda dolaştırmıyorlardı bilmem. Her şey çok boldu amma, elde edilmesi güçtü!

Aynı lâkırdılar, kozmonotların feza da döndükleri gibi dönmeğe devam ediyordu: «İnşallah inşallah, maşallah maşallah, hayırlı hayırlı... Kültür kültür!»

Şu fıkara basın

Üniversitenin bir üyesi çarşaf çarşaf fikir korsanlığı yapar. Basın yazar.

Üniversitenin reaksiyonu:

— «Basın da pek ileri gidiyor!»

Şu nazik zamanda bir büyükelçinin «taşlı topraklı» gönül sarsıntıları âfâkı tutar. Basın yazar.

Dışişlerinin reaksiyonu:

— «Basın pek ileri gidiyor!»

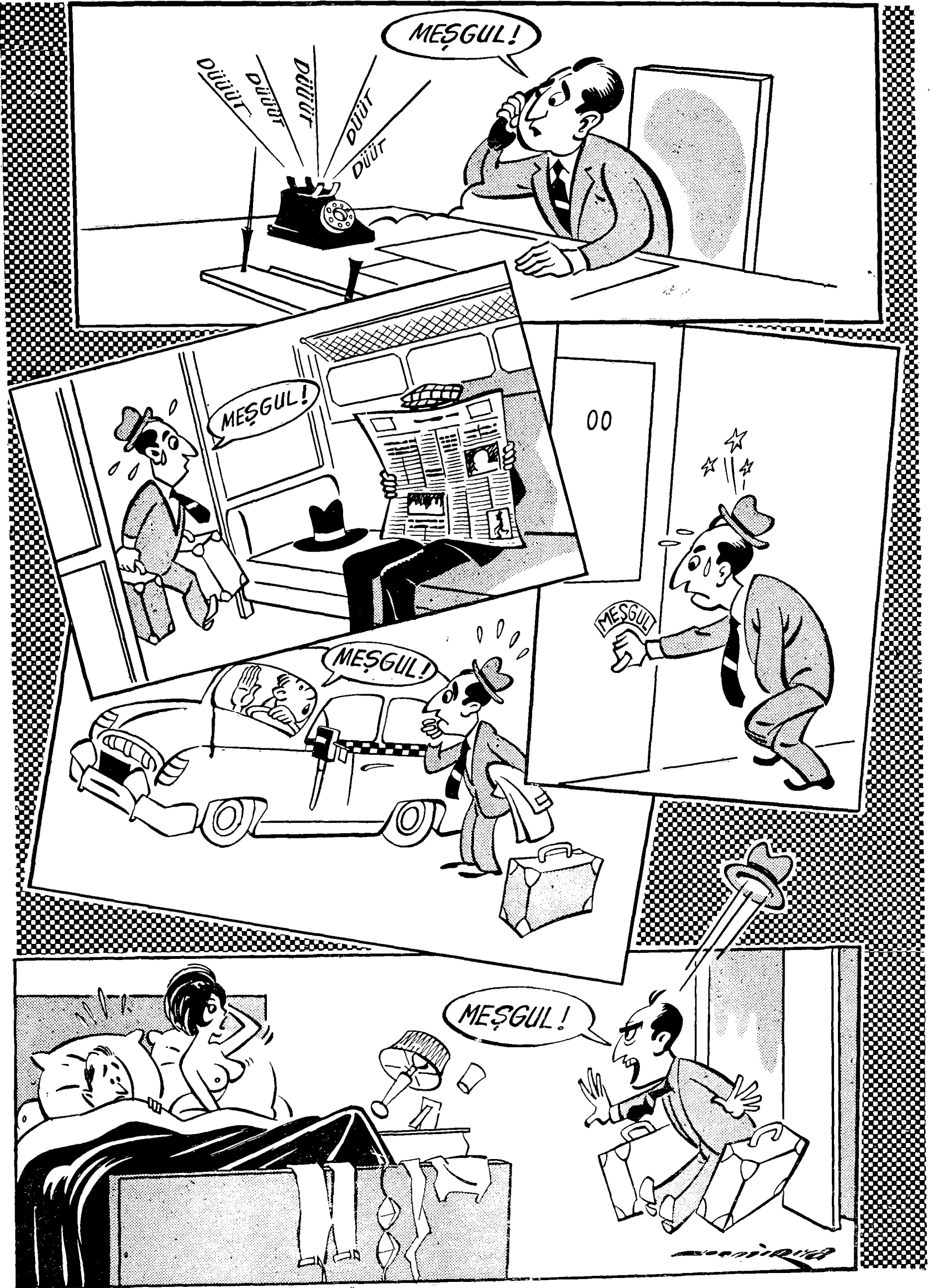
Yeni TRT, tâââ Syetlere kadar, bir ay için, dört temsilci birden göndermeğe kalkışır. Tabii bu işten tek faydalanan, Avustralyanın başkenti olacaktır. Kim olacak sandınız? Basın yazmağa hazırlanır, sadece hazırlanır. Radyo idarecileri püskürtürler:

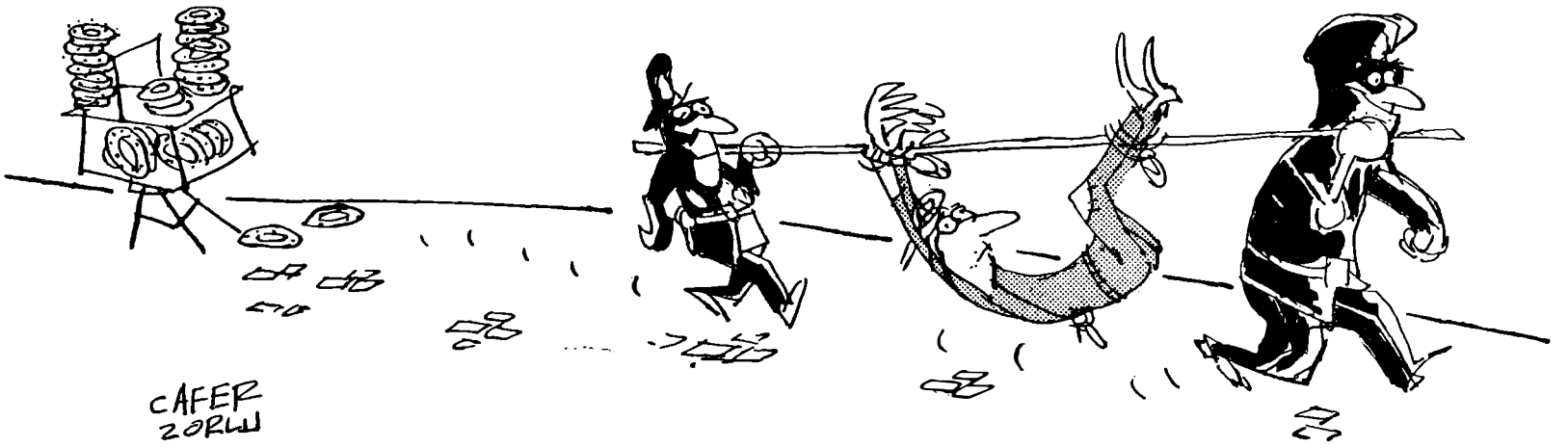
— «Şu basın pek ileri gidiyor!»

Bir ileri giden var beyler, var ama herhalde basın değil. O ileri giden'e şimdilik boynu bükük basından sadece selâm ola!.. Köroğlunun Bolu beyine gönderdiği selâmca selâm, savaştan önce!..

Nimet ARZIK

Şoför — Çaylar benden!





CAFER
ZORLU

Belediye'nin avı!

Evcil balık

Meşhedî'nin de hazır bulunduğu bir mecliste balıklara dair konuşuluyordu. Biri:

— Acaba balıklar da insana alışır mı?

Diye sordu. Meşhedî hemen atıldı:

— Alışmaz olur mu heç?.. Men bir tanesini alıştırırmışım. Fino köpgeği gibi nireye getsem ardımdan geliptir. Yanıma almadığımda bir yire gappatmahyem ki meni aramah için dışarı çıhasın!

Birkaç kişi rica ettiler:

— Aman Meşhedî şu hayvanı getir de görelim.

Meşhedî Cafer cevap verdi:

— Gussura bahmayın dust-laarım, imçanı yoh. Çünkü geçen هفته onunla rıhtımda dulaşırken ayyağı gaydı, den-nize düştü. Hemen bir olta bulup gurtaramadım. Zavallı boğulup öldü!

Köpek dediğin...

Bir avcı uzun uzadıya köpeğini methettikten sonra bir de örnek gösterdi:

— Bir gün sokaktan karpuz kavun satan bir adam geçiyordu. Köpeğim Hektor bu adama ferma etmiş, onun peşinden ayrılmıyordu.

Acaba küfelerin içlerinde keklik, tavşan gibi bir av hayvanı mı var diye şüphelendim. Küfelere dikkatle baktım, bir şey yoktu. Sonra satıcının tabelasını okudum. Adamın adı Cafer, soyadı da Keklik'ti!

Balina avı

Oltalarını denize salmış bekliyorlardı. Torik Necmi:

— Ben eski bir balıkçıyım, diye anlatmaya başladı. Eskiden olta ile balina bile avladım...

Meşhedî Cafer:

— Ben senden daha eski bir balıkçıyım, diye onun sözünü kesti, ben eskiden balınayı oltama yem diye takardım!

Abdülâziz'in Nişancılığı

Eski Türkler keçeye kılıç sallar, testiye kurşun atarlardı. Abdülâziz zamanında yapılan bir atış talimine padişah da katılmış, atmış vuramamıştı.

Bu vaziyetten mahcup olmuş, bir hayli üzülmüştü. O sırada Abdülâziz'in yanında bulunan hükümdarın Müsahip ve nedimi Ziya Paşa, onu teselli etmek için şu kıtayı söyledi:

Padişahım sanma kim vurmaz nişanı kurşunun
Mahı çâk eyler tüfengin girse mihrin koynuna.
Satveti şahaneden biçare testi havfetip
Belki kurşun işlemez bir muska takmış boynuna!



— Silâhın tepmesinden korkma... Arkanda ben varım!

Aldatmışlar

Zengin adam, çok iyi terbiye edilmiş, insan gibi bir papağan görmüş ve bunu yüksek bir fiyatla satın alarak süslü bir kafes içerisinde kasabanın papazına hediye etmişti.

Kuş gittikten sonra aradan epeyce bir müddet geçtiği halde din adamından hiçbir ses, seda çıkmamıştı.

Bir gün zengin adamla papaz, yolda karşılaştılar. Adam bir ara papaza yolladığı kuştan memnun kalıp kalmadığını sordu.

Papaz şu cevabı verdi:

— Efendimiz öyle görüyorum ki bu kuşu satanlar sizi çok aldatmışlar. Etinin suyu pek o kadar fena değildi ama kuşun kendisini onca kaynatmışımız halde ne yumuşatabildik, ne de iki lokma yiyebildik!

Kaz ziyafeti

İki lâz genci kırdı dolaşıyorlardı.

Bir ara gözlerine ilerideki bir bayırın kenarına tünemiş bir yaban kazı ilişti. Biri ötekine:

— Cemil, dedi, ha sen geri köye koş. Biraz tuz, biraz ek-mek, ateş getir... Şu kazı pişirip yiyelim!

Cemil geriye dönüp koşarken istenilen şeyleri getirmeye gidince Cemal de çalılara sine sine arka taraftan kazın tünediği yere doğru ilerledi. Beş, on adımlık bir mesafeye yaklaşmıştı ki hayvanın uçtuğunu ördü.

Canı sıkılmıştı. Fazla düşünmeye lüzum görmedi:

— Kaz uçar da lâz uçmaz mı?

Diyecek o da arkasından kendini boşluğa salıverdi.

Düşüş pek feci olmuş, ağız burnu kan içinde yere baygın serilmişti.

Biraz sonra Cemil elinde ekmek, tuz ve bir kutu kibrit, arkadaşının yanına döndü. Cemal ağız, burnu kan içerisinde yerde uzanmış görünce, öfkeyle üstüne yürüdü:

— Tuh sana!.. Hayın!.. Edepsuz!.. Kazi yakalayınca ekmeği, tuz, ateşi beklemeden tek başına çiy çiy yedun değil mi?

Kimden yanasın?

Yolda konuşuyorlardı:

— Birdenbire karşına azılı bir domuz çıkarsa ne yaparsın?

— Bir ağaca çıkarım.

— Yakınlarda ağaç yok...

— Bir kayanın arkasına gizlenirim.

— Arkasına sığınabileceğin bir kaya da yok...

— Bir çukura uzanırım.

— Etrafında çukur falan yok...

Adam birden öfkeleni:

— Bana bak, dedi, açık söyle: Sen benden yana mısın, yoksa domuzdan yana mı?

S U kalbimin üstündeki sancı yok mu?.. Ne işler açtı başıma, ne işler. Kaç senemi zehir ettiği gibi verdiğim paralarla da en azından şöyle bir turistik motel inşa edilirdi. Hani bu işe biraz da arkadaşlarım sebep oldular. Benim ne evhamlı olduğumu, toplu iğne batınca tetanos, kedi tırmalayınca kuduz, altı ayda bir de muntazaman tifo tifüs karma aşı yaptığımı bilirler. Hele mide yıkatmasına bayılırım. Siz ne dersiniz deyin, mide de çamaşır gibi en az ayda bir kere yıkatılmalıdır...

İşte, arkadaşlarım bu hassasiyetimi bildikleri için başladılar konuşmağa:

— Aman arkadaş çabuk git doktora!..

— Kalb bu, başka şeye benzer. O fren yaptı mıydı hapi yuttun. Tulumba değil ki gününü değiştirsin...

— Aman kardeşim ne duru-



Şüphe TEDAVİSİ MUZAFFER İZGÜ

yorsun, dağlar gibi adam kahve de şakkadak düştü de öldü...

Daha genciz de be birader. Evleneceğiz, çocuk çocuk sahibi olacağız, memleketin kalkınmasına yardım edeceğiz. İçten tesir, dıştan tesir, derken kendimi bir dahiliyecinin muayenehanesinde buldum. Adam ötemi berimi bir güzel muayene etti. Kalbimi uzun uzun dinledi:

— Hım, dedi. Arkasından «Ya» dedi. Sonradan başladı reçeteyi yazmağa. Sordum:

— Hayrola doktor bey, öyle mühim bir şey var mı?

— Yok ama, olabilir, dedi. Şimdilik sen şu ilaçları al, bir hafta kullan, ondan sonra yine bakacağım.

Altmış liralık iğne, şurup ve hapi bir haftada tükettim. Gittim yine bizim doktora. Evirdi, çevirdi...

— Ağrı geçti mi? diye sordu.

— Hayır, dedim. Alt dudakımı sarkıtıp büzdükten sonra bir takım kitaplar karıştırdı ve:

— Seni en iyisi bir röntgenciye yollayalım, dedi.

Ne diyebilirim ki?.. Boynumu büküm:

— Pekiyi...

Ahbabıymış, ucuz çekermiş. Üç film için yüzelli lirayı bayıldıktan sonra yine bizim dahiliyeciye geldim. O da filmleri tetkik etti. Büyük bir şey keşfetmiş gibi:

— Sen perhiz yapacaksın, dedi. Sevdığım şeyleri yasak, sevmediğim şeyleri serbest bırakan bir yemek listesi uzattı bana.

Tabiatıyla bir ayda iğne ipliğe döndüm. Etlerle kemikler arasında bir milimetre boşluk kalınca yine gittim bizim dahiliyeciye... Benimle alay eder gibi:

— Amma da olmuşsun ha!.. dedi. Tam tüy siklet!..

Acı acı gülümsedim:

— Sayenizde!

— Ağrı var mı?

— Eskisinden daha çok!

Yarın yamalak bir muayeneden sonra:

— En iyisi senin bir elektronu çekirelim, dedi.

— Aman doktor bey, biz sıfırı tüketmeden elini çabuk tut, diye inledim.

Bir ahabına yüz liraya elektronu yaptırdım. Sonra öyle bir reçete yazdı ki bizim doktor, tam üç kâğıt kullandı. En iyisi bu kadar ilacı fabrikasından toplam almakta hani... Evlenmek için biriktirdiğim paralar sağolsun... Arkamdan bağıırıyordu doktorum:

— Sakın ha perhizi bozma!.. İlaçlar bitince de hemen gel.

İçimden:

— Buldunuz ördeği, üzülme hemen gelirim, dedim.

Bir vitrin dolusu ilaç biter mi? Artık leblebi gibi hap atıyor, su gibi şurup içiyor, dikiş diker gibi iğne vurduruyordum. Allahın izniyle rüzgârlı havalarda dışarı çıkamıyacak kadar incel-dim. Beni böyle korkuluk değ-neği gibi gören arkadaşlarım:

— Bırak yahu, dediler. Nerden de buldun o baytarı?.. Onun el attığı hasta tamamdır, iflâh olmaz...

Bıraktım. Başka bir doktora gittim. Yeni doktorum babacandı. Ben eski reçeteleri gösterdikçe:

— «Vah, vah, vah... Yazık olmuş» diye dizlerine vurmağa başladı. Muayeneden sonra da:

— Yazık etmişler sana, dedi.

— Öyle doktor bey, hem yazık, hem kazık, diye hıçkırmağa başladım.

— Bana bak kardeşim, şu yazacağım ilaçları kullan, sonra yine gel. Hem perhizi de bırak artık... Canın ne isterse ye, diye tavsiye etti.

Oradan çıkar çıkmaz turşucu ya gittim, bir kavanoz turşu yedim. Lokantada da üç porsiyon kebab, üzerine de bir telkadayı yedim.

İlaçlar bitince yine tuttum doktorun yolunu.

— Nasıl ağrı, diye sordu doktorum.

— Eskisi gibi, dedim.

— Öyleyse yine film çekeceğiz.

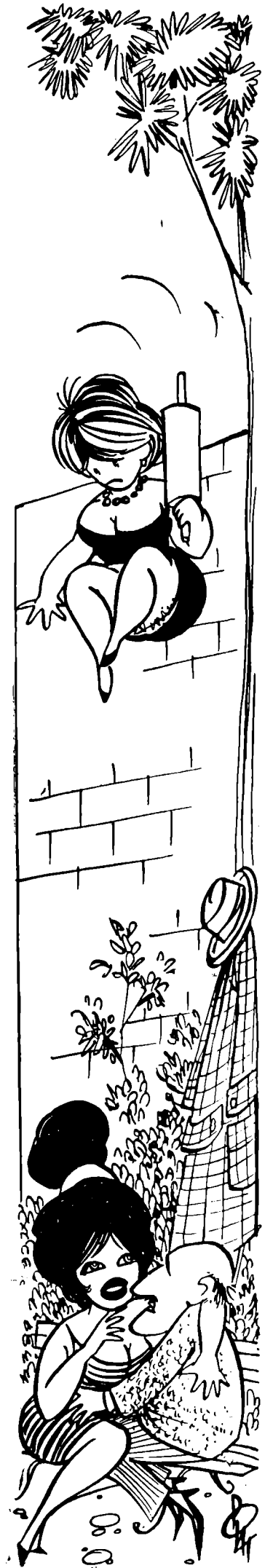
Bu filmlerle beraber bir de ciğerlerimin filmini çekirttim. İyi ki çekirtmişim. Bir de ciğerler çıktı başımıza. Adam bizi perhize çeke çeke mahvetmiş de haberim olmamış... Bir taraftan kalb, bir taraftan ciğer tedavisine başladık. Bunlarla uğraşırken bir de karnımın tam üzerinde bir ağrıdır başladı. Doktorum bunun için «Barsak büzülmesi» dedi. Güya perhizden ötürü barsaklar büzülmüş de tembelleşmişler. Bir deri, bir kemik oldum yine. Arkadaşlar dururlar mı?.. «Değiştir doktoru» dediler. Değiştirdim ben de.

Bu seferki doktorum paracıydı ama, işinin de ehliydi. Ciğerdeki sadece dumanmış, barsaktaki gaz, kalbdeki de sinirdenmiş. Yalnız bana bunların hepsini bir günde söylemedi. Her birini, ayrı vizitede, ellişer liraya öğrendim. Sinir doktoru bir arkadaşı varmış, dört vizite de ona yaptık. Hiç lüzum yokken, her şok tedavisi yüz lira olduğu için üç kere de şoka soktular beni. Artık, yirmibir gün kuluçka yatmış, sonra da yumurtalarının hepsi cılk çıkmış sersem tavuğa dönmüştüm. Ama nedense sinir doktoru pek sevdi beni. Hiç bırakmak istemiyordu. Siniriciye gide gele, sıırım gibi sinir kesildim. Bu sinir yavaş yavaş mideme de tesir etti. Bizim taşı eriten mide, suya granit gözüyle bakar oldu. Su içsem sanki kemik yutmuşum gibi midemin dört bir yanına iğneler batıyordu. Beş film de bunun için çek-tirdik. Bu defa da mide sarkmış dediler. Yukarıya ipe çekmek mümkün olmadığına göre dayan ilâca. İlaçlarla doldura doldura daha da sarkıttık aşağı zavallıyı. Bu arada sol tarafımdaki ağrıları da apandisite hamlettiler. Onu da ucuz tarife üçyüz liraya kestirip attık. Bu ameliyattan üç gün sonra da kan işemeğe başladım. Bu defaki yepyeni doktorum bunun için «Normaldir» dedi. «Bu kadar araz olursa, haliyle böbrekler de düzgün çalışmaz.»

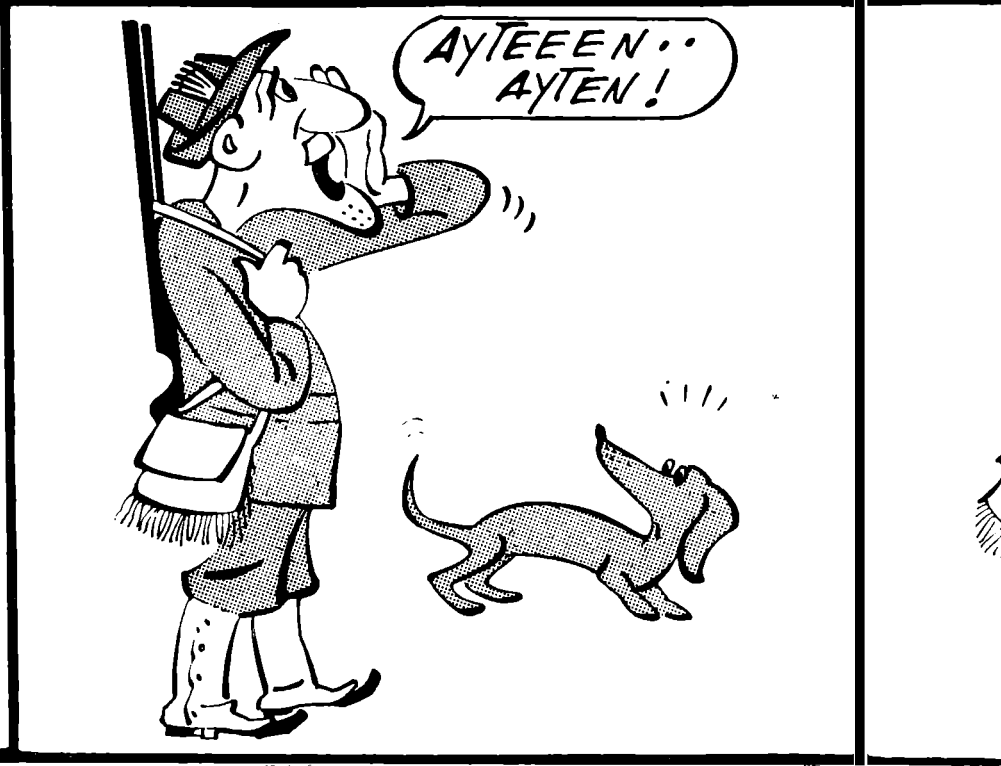
İlaça devam yine. Evdeki boş ilaç şişelerini Paşabahçeye toptan satacak kadar biriktirdim. İlaçlardan olsa gerek, yavaş yavaş gözümün de kudretini kaybetmeğe başladığını hayretle müşahade ettim. Dayan A vitaminine. İyi ki vitaminler yirmi dokuz harf değilmiş. Yoksa karnımın içi vitamin koleksiyonuna dönecekti.

Bütün bu hastalıklarımın arasında bir hemşireyle evlendim. Hay Allah razı olsun bizim hanımdan! Şuram ağrıyor dedikçe süpürgeyi oraya, buram ağrıyor dedikçe buraya yapıştırdı... Ve evlendikten üç ay sonra da anamdan yeni doğmuş gibi oldum... Hiçbir şeyciğim kalmadı maşallah!

Muzaffer İZGÜ



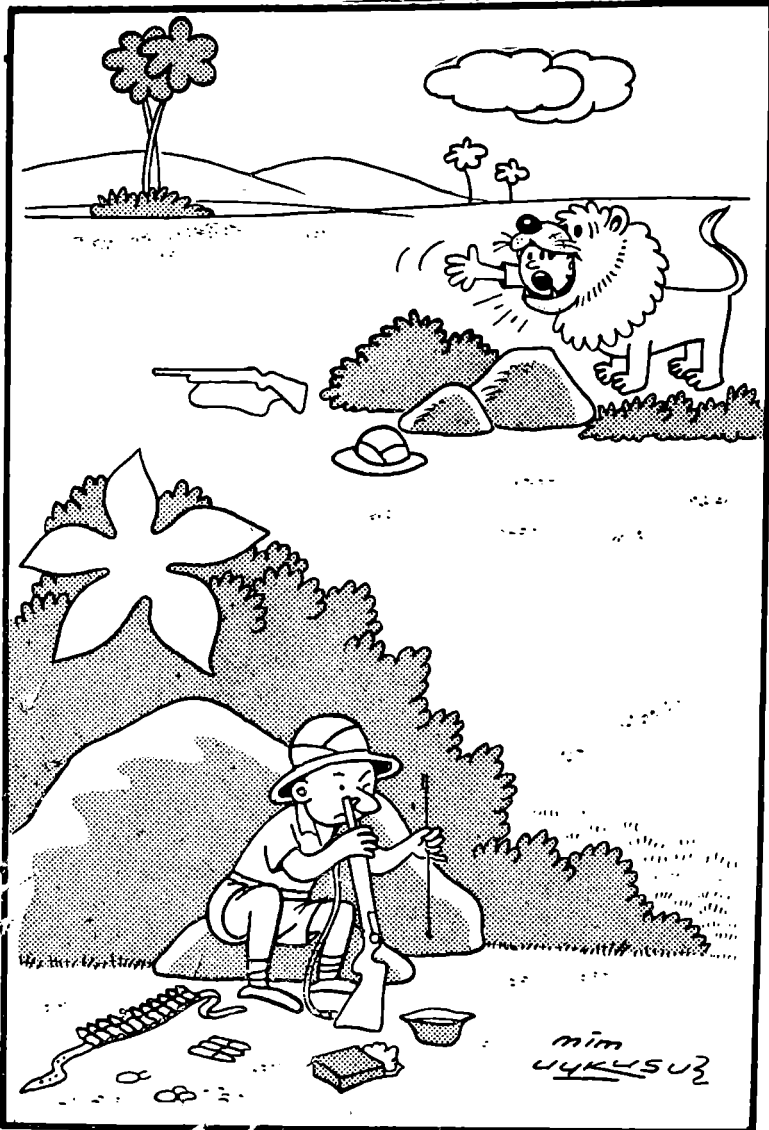
Teğenden inme!



Bir av

Divan şiirinden :

Sayd-olunmaz bir hüma uğrunda ömrüm geçti, âh!..
Şeyhülislâm Yahya



İnsanoğlu hayata avcılıkla başlamış,
Yemek, giyinmek için hayvanları taşlamış.

Türlü araç aramış, her türlü tuzak kurmuş,
Dualarını bile av uğrunda okurmuş.

Su başlarında durmuş, korkunç inlere girmiş,
Kemikten olta yapmış, ottan kement eğirmiş.

Nârasile ormanı ayağa kaldırmış,
Cüce boyuna bakmaz fillere saldırırmış!

Av yolunda olurmuş yığın yığın ölenler,
Av partisinden sonra verilirmiş şölenler.

Zaman geçmiş insanlar çoban ve çiftçi olmuş,
Ağıl birçok hayvanla, anbar buğdayla dolmuş.

Çeşit çeşit sebzeler, türlü türlü meyveler,
Ama insan yine de av türküsü geveler.

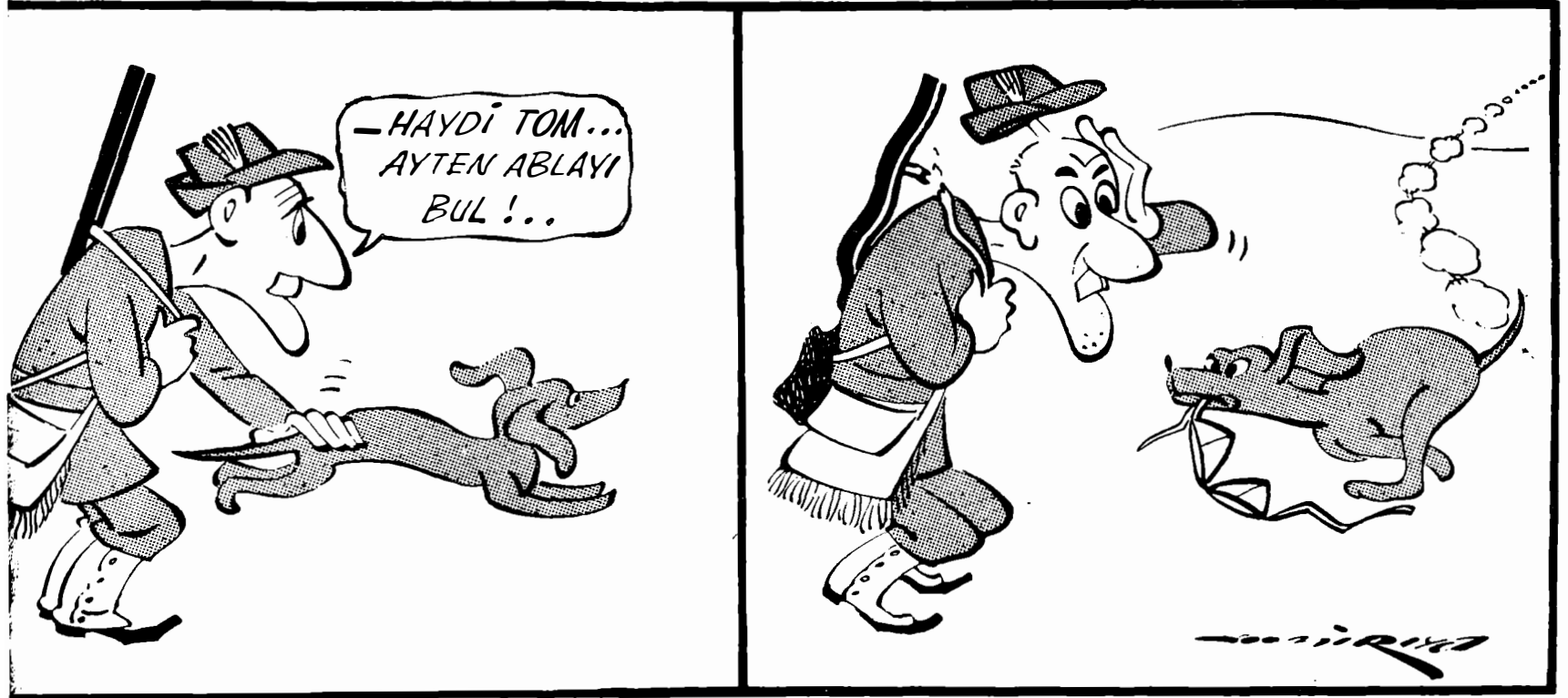
AVC

İHTİ

ZEKİ



avcılar, atıcılar üstüne!



ikâyesil

LIK

Bâzan eğlence olur, bâzan bir spordur av,
Av için damarlarda dolaşır bir kızgın lâv

Başarıları olur hayali vüsatınca,
Bir sürü kuş indirir bir tek fişek atınca.

Avlanan balık cins cins, istakoz boy boy olur,
Vurulan serçe keklik, tarlakuşu toy olur! (*)

Tuzak bir kargaya da, fareye de kurulur,
Zemin elverişliyse arslan bile vurulur!

Hem vurmak şart değildir, bir sağ, bir sol atmaktır,
Avcılıkta en büyük hüner bol bol atmaktır!

(*) Toy, büyük av kuşlarından yabancı hindi.

Salâhattin KUTLU

ACI

Edebiyat-ı cedideden :

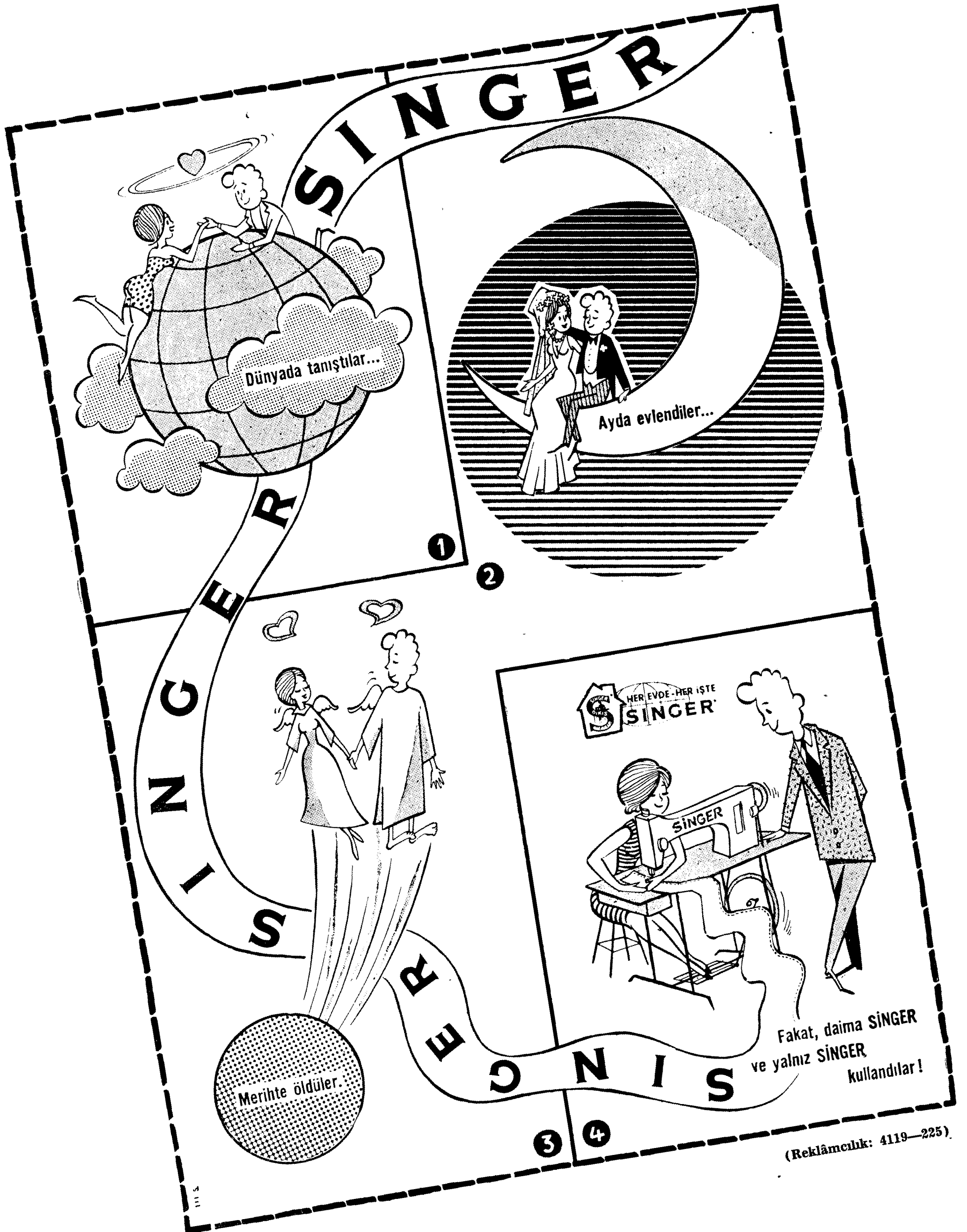
Ey şanlı avcı, dâmunı beyhûde kurmadın,
Attın! Fakat yazık ki, yazıklar ki vurmadın!

Tevfik Fikret



— Seni körolası herif seni... Şimdi ben sana bıldırcın
ayını gösteririm!.







Şimdiki Avcılar

Avcılık konusunda işler insan dehası,
Merak devam etmekte, değişen av sahası.

Orman yapıyor diye elde, ayakta nasır,
Avlanmaları köye, kente nakletti asır!

Caddelere bir bakın herkes bir iz peşinde,
Kimisi kart tavuğun, kimi filiz peşinde!

Ama her rastlanana işte yeni av denmez,
Bir atalar sözü var: «Her kuşun eti yenmez!»

Çağımızda nedense çok türedi sırnaşık,
Hiçbir kadın istemez bu kadar yüzüstü aşık!

Onlardan da çıkıyor fak kuran masalarda,
Gözler şahısta değil, ceplerde, kasalarda!

Ne kadar ürkek olsan bütün çevren sarılır,
Uysallık göstermezsen nazeninler darılır!

Bir lâhzada sofranı çiçek gibi düzerler,
Sonra hissettirmeden postekini yızerler!

Kasabadan gelmişin sözde alış verişe,
Dönüş biletin bile kurban gider bu işe!

Bu halde sağdan, soldan bir tanıdık aranır,
Unutmamalı bâzan «Ava giden avlanır!»

Avlanan «Hayvanlar»ın derisi, etli ayrı,
Her avın heyecanı, yolu, lezzetli ayrı!

Gerçek av ustaları tedbirli, ciddi durur,
Durur durur turnayı sonra gözünden vurur!

Salâhattin KUTLU



— Müsaadenizle... Bir tane de ben alabilir miyim?..

Bir Tilki Avı

— Ben ava giderken bir çeşit silâh kullanmam. Çeşit çeşit av aracı taşıırım yanımda, diye anlatıyordu. Çünkü insan ormanda hangi çeşit

hayvanla karşılaşacağını kestiremez.

Bir gün yine böyle «Pür silâh» meşhur Tülüce ormanlarında dolaşıyordum. Bir ara beş, altı yüz metre ilerimde tüyleri yaprak rengi, kuyruğu gövdesinin iki misli bir tilkinin hızla geçmekle olduğunu gördüm. Hemen tüfeğimi yüzüme aldım. Tam tetiği çekeceğim anda aklıma geldi: Tilkiyi vuracaktım. Ama postunda iki delik açılacaktı. E, o zaman da değeri düşecekti kürkün!.. Bunun üzerine tüfeğimi bir ağaca dayadım. Sırtımdaki yayı çıkardım. Bir ok aldım. Tilki tam iri bir ağacın hizasından geçerken «kuyruğu budur!» deyip oku salıverdim. Ok hedefini bulmuş, tilki kuyruğundan ağaca çivilenmişti.

Dinleyenler sordular:

— Peki sonra?.. Hayvanı, kafasına vurarak mı öldürdün?

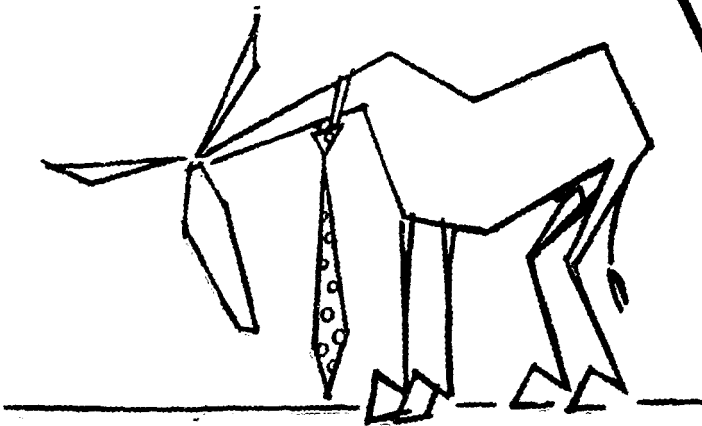
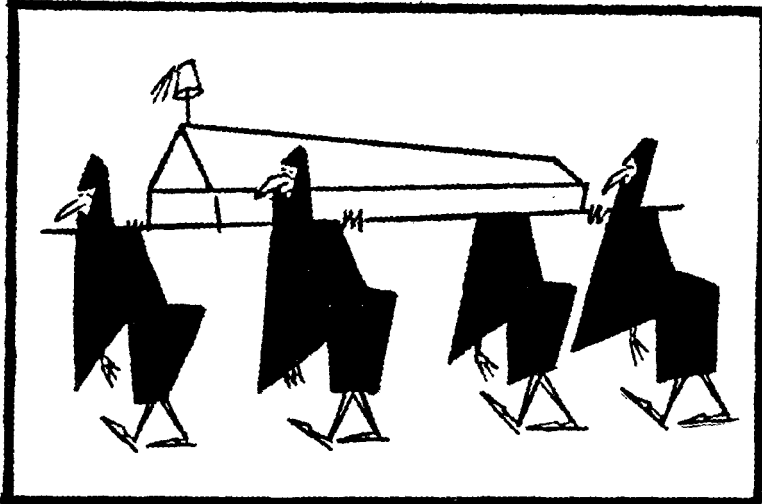
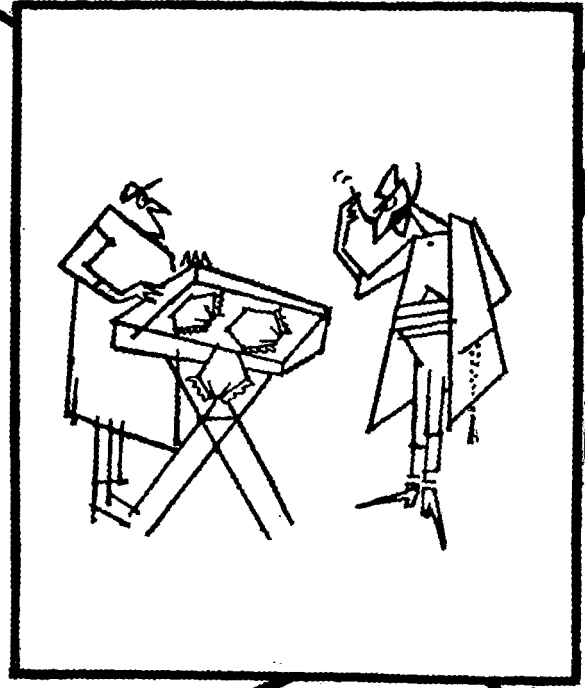
— Hayır.. Buna lüzum kalmadı. Ben tilkiyi kuyruğundan ağaca çiviledikten sonra üzerine doğru yürüdüm. Hayvancığz beni görünce kaçmak için olanca gücü ile ileriye atıldı. Bunun sonucu postunun içinden çırıl çıplak fırlayıp kaçtı. Ben de kürkünü alıp eve döndüm!



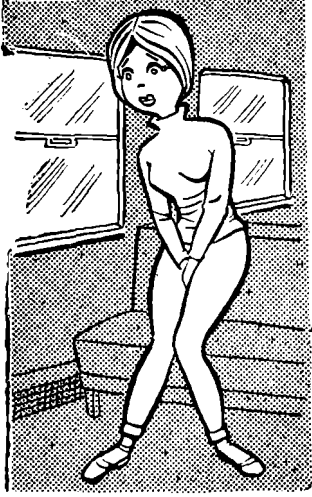
— Karnızı o kadar merak ediyordum ki!

TUTAN in

ALBUMÜNDEN



Küçük Bir Yanlılık



JANE hiçbir zaman sokağa yalnız çıkmazdı. Ama pazarı beraber geçireceği arkadaşı çok ciddi bir kızdı.

Paris'in birkaç kilometre dışında şirin bir sayfiye evinde oturuyordu ve Jane'i istasyonda karşılamaya geleceğine söz vermişti.

O gün Jane'in babası çok meşguldü, annesi ise hasta, yatıyordu. Genç kız yolculuğu yalnız yapacaktı, kadınlar kompartmanında bir yer ayrıldı.

Jane yeni bisikletini de bagaja koymuş, ayağında pantolon, hizmetçi kadını eve gönderdikten sonra yalnız başına bir vagona girdi. Önüne gelen ilk kapıyı açtı, karşısında ihtiyar, asil görünümlü bir kadın vardı; Jane'i görünce ellerini kaldırarak:

«Oğlum, dedi, burası kadınlar vagonu.»

Bu sözler Jane'i hafifçe güldürmüştü; ince bir sesle:

«Hanımefendi, diye konu-

mağa başladı, ben erkek değilim.»

Fakat ihtiyar kadının söylenlere kulak astığı yoktu; ne pahasına olursa olsun karşısındakini dışarı atmak istiyordu. Jane ise elinden geldiği kadar onun söylediğinin aksini iddia ediyordu. Onlar böyle sen, ben diye birbirleri ile atışırken tren ağır ağır ilerlemeye başladı...

«Çıkın, çıkın diyorum size, diye ihtiyar kadın bağırmasına devam ediyordu, burası kadınların vagonu...»

Jane ne kadar «ama... şey... ben...» diye konuşmağa başlıyorsa da namusundan başka bir şey düşünmeyen ihtiyar kadına sesini bile duyuramıyordu.

«Kapının üzerinde koskoca harflerle ne yazmışlar görmüyor musun, kör müsün?»

«Sizi temin ederim ki...» diye Jane geveledikçe kadın büsbütün hiddetlenip.

«Çık dışarı, fırsat düşkünlü» diye bağırmağa devam ediyordu.

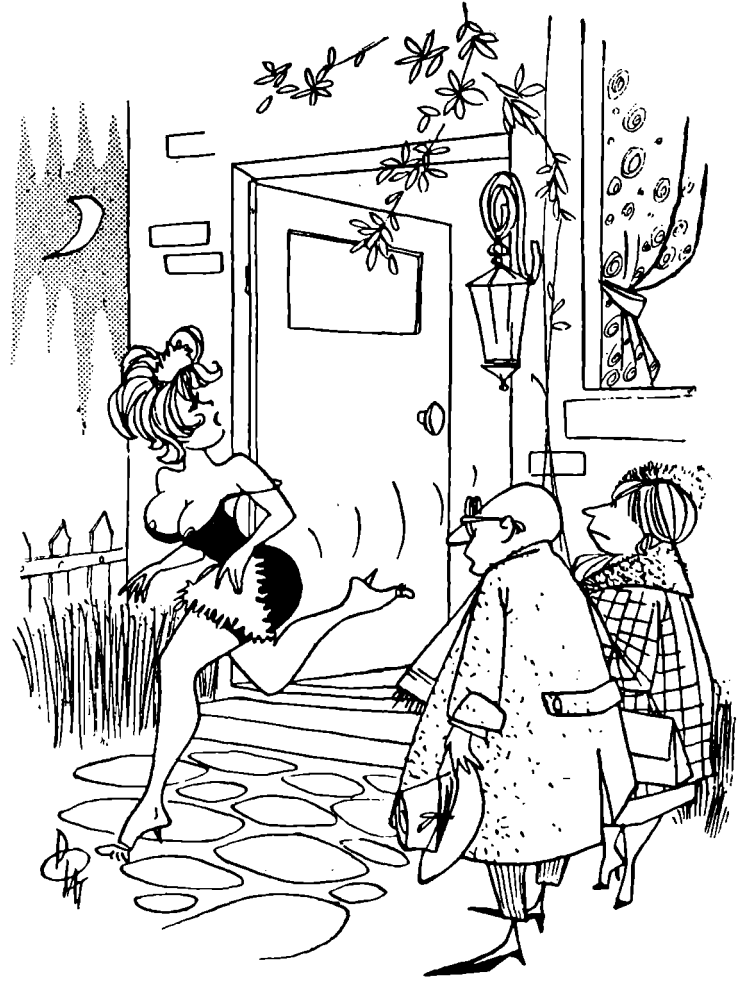
«Size söz veriyorum ki» diye Jane ağzını açınca kadın yerinden fırlayıp alârm kolu-nun yanına gitti:

«Eğer hâlâ gitmemekte ısrar ediyorsanız bunu çekiveririm, rezil olursunuz!»

«Ama ben de şey... Sizin gibi bir kadının, yemin ederim ki sizden farkım yok» diye zavallı Jane kadını inandırmağa çalışıyordu.

«Peki o halde nasıl oluyor da ayağınızda pantolon var?» diye inatçı ihtiyar inanmayan bir eda ile sordu.

«Bisiklete biniyorum da» diye Jane cevap verdi.



— Aaa... Bizim oğlan mektepten gelmiş!..

«Bu bir sebep değil, diye ihtiyar ısrar etti; sizin bütün halinizde erkek olduğunuz belli.»

Sonra elini kırmızı kola doğru uzatarak: «Çıkın, yoksa çalışıyorum» diye tehdit etti.

«Sakın yapmayın, diye Jane yalvardı, bu bir skandal olur.»

«O halde hâlâ ne bekliyorsunuz, çıksanıza...»

Kadın hayatının en heyecanlı dakikalarını yaşıyormuş gibi hiddetten titriyordu.

Jane neredeyse koku çekeceğini anlayınca ağlamaklı oldu, yalvarmağa başladı:

«Ne olur acıyın, herkes başına üşüşür, memurlar sual sormağa başlar, ben ne yaparım sonra...»

«Bu kadar rezalet yeter diye kadın tiz bir sesle bağırdı, artık sabrım kalmadı. Alârmı çalmaktan başka çare yok...»

«Durun, bekleyin. İnanın bana, muhterem hanımefendi, yalan söylemiyorum. Bu kadar insafsız olmayın, ben bir genç kıyım... Sizi... sizi buna inandırmak isterim.»

«Kolay» diye beriki ağzının içinde homurdandı.

«Nasıl, söyleyin bana?»

«Sadece bir genç kız olduğunuzu ispat edeceksiniz, o kadar!»

«Peki, o nasıl olacak, onu da söyleyin lütfen...»

«Artık bunu da bilmiyor degilsiniz herhalde!»

«Yemin ederim ki bilmiyorum, anlatın, izah edin, ne söylemem lâzımsa...»

«Söylemekle olmaz!»

«Nasıl olur öyle ise?»

Jane sonunda ihtiyar kadının neyi kasdettiğini anlamıştı, kıpkırmızı oldu, biran tereddüt etti. Bu şekilde cinsiyetini isbat etmek zavallı kızcağızı çok utandırıyor, gözlerini yere indirerek biran düşündü. O sırada ihtiyar kadının alârmı uzandığını fark ederek telaşlandı ve hemen kararını verdi.

Jane sonunda kazanmıştı ve vagona oturma hakkını o kadar açık ve sağlam bir şekilde ispat etmişti ki, münakaşaya devam etmek için kör olmak lâzıdı. Şimdi içinde utanç yerine gurur hissi kabarıyordu. Karşısındakının gözlerinin içine bakarak bu halini anlatmağa çalıştı ve:

«Herhalde söyleyecek bir şeyiniz kalmadı, hanımefendi, zannederim tatmin oldunuz» dedi.

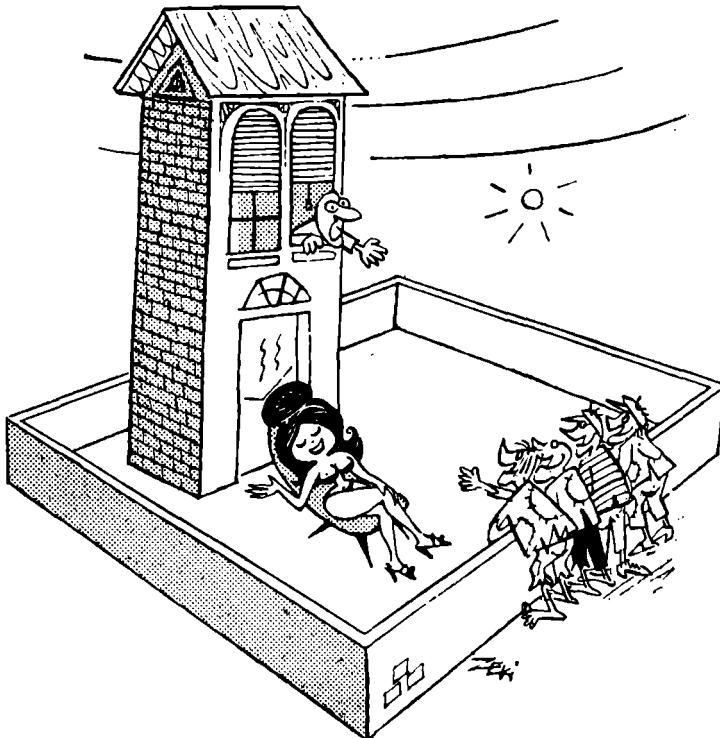
Beriki yüzündeki siyah peçeyi kaldırıp dolgun bir sesle cevap verdi:

«Evet, bir erkek olarak söyleyecek şeyim yok artık, tamamiyle haklısınız!..»

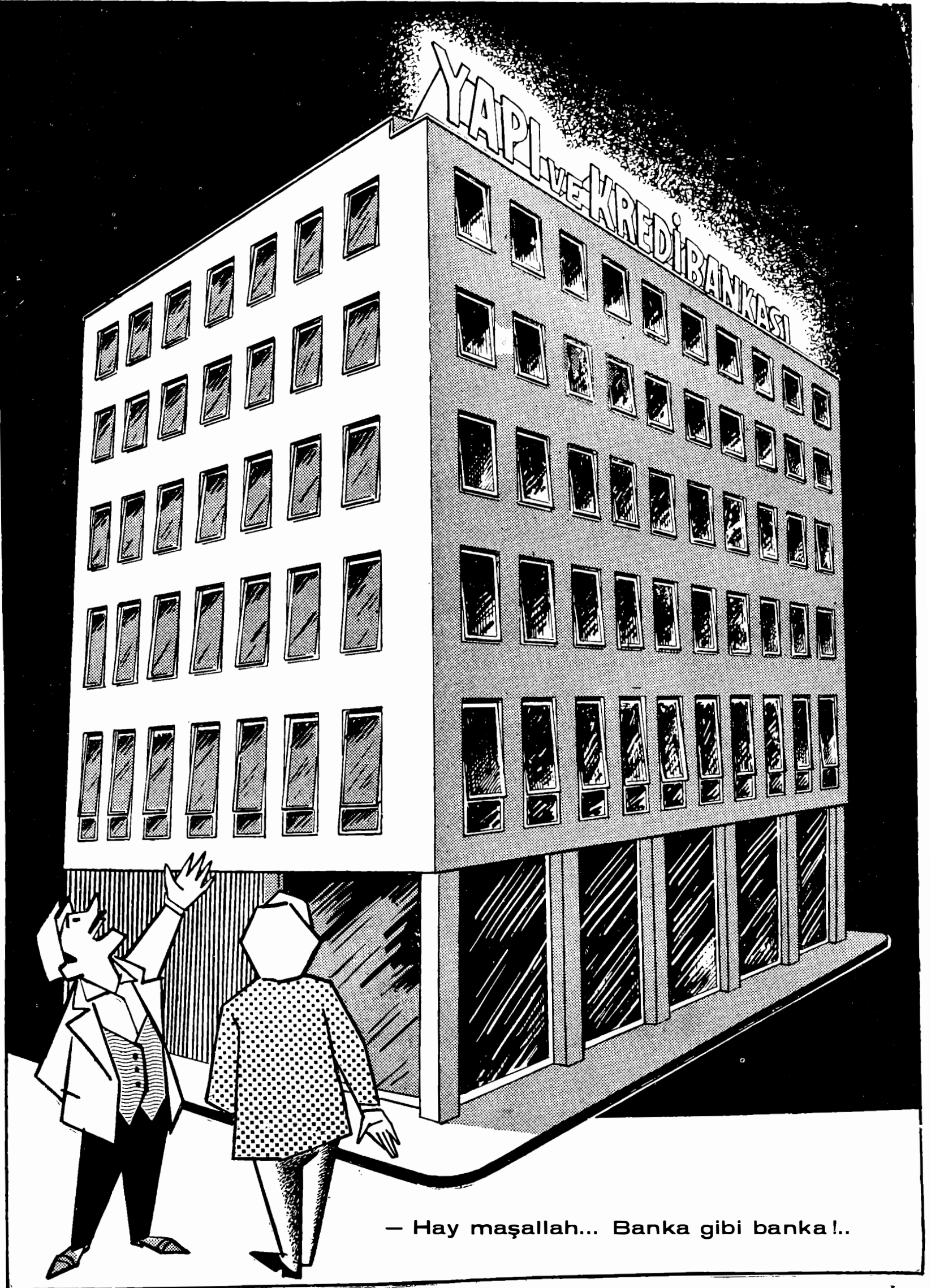
Myrtille Ancel'den:

G. D.

19



— Yok be abi, biz onu değil, o bizi seyrediyor!



— Hay maşallah... Banka gibi banka!..

ŞİMDİ NE OLACAK?



Mehtap Olunca..

Birinci sahne

(XVI. cı asırda karanlık, esrarlı bir şatonun kapısı)

ŞÖVALYE — Ağır pelerini-
min altında asil zevcemin
yasak aşkının mahsulünü
saklıyorum. (Hiddetle) Bu
piç ortadan kalkmalı! (O
sırada karşıdan bir papaz
geçer) Buraya bakar mısı-
nız, aziz peder...

PAPAZ — Bir şey mi lâzım?

ŞÖVALYE — Siz ne ile vazi-
felisiniz?

PAPAZ — Ben arzuları yeri-
ne getirmekle görevliyim.

ŞÖVALYE — Tam adamına
düşmüşüm. Ben de sizden
bir şey yapmanızı isteye-
cektim. Şu çocuğu alın, su-



ya atın. Ben kendim gide-
cektim ama, nehir epeyi u-
zak, hem de bu gece çok
yorgunum...

PAPAZ — Öğleden sonra ha-
va pek sıcaktı, ondan ol-
malı, ne denir...

ŞÖVALYE — Haydi, boş lâf-
larla vakit keybetmeyelim
aziz peder. Şu birkaç kuru-
şu da alın... Ha, unutup-
dum, boynuna taş bağlama-
yı da ihmal etmeyin...

PAPAZ — Yok canım, ne lü-
zumu var? Bu yaşta zaten
yüzme bilmez ki...

ŞÖVALYE — (hiddetlenmiş-
tir, sabırsızlanır, terbiyesiz-
leşir) Sen ne söylüyorsam
onu yap be adam, kulların
işine bu kadar karışma.
(içinden) papaz efendi ne-
reden bilecek ki bu çocuk
bulaşıkçıdan olma; aksilik
bu ya, şeytanın işi yok bel-
ki babasına benzemiştir,
onun gibi suya alışkıdır...

İkinci sahne

(Onaltı sene sonra, papazın
evinde...)

PAPAZ — (ölüm döşeğinde-
dir) İsabe!le, kızım, biraz
daha sokul... Son nefesimin
yaklaştığını hissediyorum.

1 Akşam gü-
neşi mor
dağların
ardında
mahzun
mahzun
batarken..

2 Gece sefa-
ları yap-
rakların
arasında
açarken...

3 Gümüş ka-
nath alet
böcekleri
saklandık-
ları yerler-
den çıkar-
ken...

4 Kenarları
penbe
ışıklı es-
mer ak-
şam bu-
lutları
gökyüzün
de dağılır
ken..

5 Mehtap
güler yü-
zünü gös-
terir
Aşkları
birbirine
yaklaştı-
rır.. yak-
laştıdır..
yaklaştı-
rır!

Sana doğumundaki esrarı
açıklayacağım. Bundan on-
altı yıl evvelidi... Ya Rab-
bim, seneler ne çabuk ge-
çiyor... Ne demiştin, evet
bundan onaltı yıl evvel zen-
gin ve asil bir şövalye ba-
na suya atıp boğmam için
küçük bir çocuk vermişti.
Fakat böyle bir şey yapma-
ğa ne elim, ne de gönlüm
vardı. Küçücük yavru kun-
dağının içinden öyle sevim-
li bakıyor, gözleri öylesine
ışlıydı ki... Kucağıma
ahr almaz sevdim, evlât
edinmeğe karar verdim. Fa-
kat vaziyeti anlayıp şöval-
yeye haber vermesin diye
ona kız kıyafeti giydirerek

hakiki cinsiyetinin ne ol-
duğunu bildirmeden büyüt-
tüm... İsabelle, bu çocuk...
sendin... Evet evlâdım, bu-
gün bunu öğrenmelisin: kızı-
m, sen bir erkeksin...

İSABELLE — (sapsarı bir
çehre ile ağaya kalkar) Al-
lahım, ne felâket, bunu da-
ha evvel niçin söylemedi-
niz... Benim bir aşığım
var!..

Camî'den çeviren:
G. D.

VAKİT NEREDE

— Geçen gün rastladığım
çil sürüstünü görseydin gök-
yüzünü bulut kaplanmış sanır-
dın. Hemen çiftiye yukarıya
çevirdim. Grav! Bir tane,
Grav bir tane. Grav bir ta-
ne... Kuşlar yağmur gibi dü-
şüyor.

— Peki tüfeği hiç doldur-
muyor musun?

— Birader kuşlar o kadar
çoktu ki tüfeği doldurmaya
vakit bulamıyordum!

Tam aksine!

Kadın yolda kocasının her güzel bacağı, her güzel göze kendin-
den geçerek baktığını fark ederek içerler:

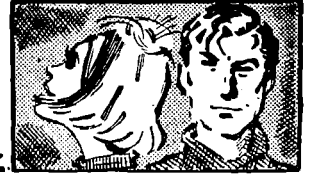
— Bir etek görünce evli olduğunu unutuyorsun, diye söylenir.

— Dedğin gibi değil, diye koca pişkin pişkin cevap verir, tam
aksine: Evli olduğumu hatırlıyorum!..



Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan



Tarihte Mizah

Andlar ve kefaretler

YAKIN tarihimizin çok tanınmış iki şakacısi Borazan Tevfik'le Kanbur Nazif, bir araya geldikleri vakit ya çevresindekileri gülmekten kırıp geçirirler, ya da bir muziplik yaparak ortalığı allak bullak ederlerdi.

Bir ara ikisi de — sık sık olduğu gibi — yine parasız kalmışlardı. Başbaşa verdiler; cepelerindeki üç beş kuruşu bir araya getirdiler. Faydasızdı; bu para değil ikisinin, yalnız birinin bile karnını doyurmağa yetmezdi. Oysaki onlar yalnız yemek değil, içmek de istiyorlardı. Uzun uzadıya düşündüler; aralarında bir plân düzenledikten sonra Galata'da Miğir'in içkili lokantasına girdiler. İyi ve dört başı mamur bir sofraya donattırıldılar. Zevkle safayla saatlerce yiyip içtiler. Nihayet yemek faslı bitti. Miğir'in güzel garsonu Marika, tatlı tebessümleriyle gelip yüklü hesap pusulasını masalarına bıraktı. Kız, karşılarında bekliye dursun, Borazan Tevfik cakayla elini koyun cebine uzatır gibi yaptı. Sanki para cüzdanını çıkaracaktı. Amma Kanbur Nazif, hemen onun kolunu tuttu:

«— Vallahi olmaz Tevfikçim; hesabı ben göreceğim.»

«— İmkânı var mı Nazifçim? Geçen gün de sen görmüştün. Bu sefer imkânı yok müsaade edemem, ben ödeyeceğim.»

«— Şerefim hakkı için sana verdirmem.»

«— Şart olsun ki ben de sana verdirmem.»

İki ahbab birbirinin ellerine yapışmışlar, yeminin bini bir paraya çekilip duruyorlardı. Artık hesabı hangi taraf verecek olsa onun ne namusu ve şerefi, ne de dini ve imanı kalacaktı. Bu sırada yanlarındaki masada oturan tarafsız(!) ve efendi kıklı bir kişi:

«— Beyler; diye tartışmaya katıldılar. Madem ki büyük yeminler ettiniz, ikiniz de bugün para veremezsiniz.»

Bu düşünce iki ahbaba mülâyim gelmişti. Hemen tartışmayı dururdular, Marika'ya döndüler:

«— Duydun ya kızım; al şu pusulayı ustana götür; ikisi de büyük yemin ettikleri için bugün para veremeyecekler deyiver.»

Dediler. Ama usta Miğir, bütün bu sahneleri dakikalardır seyretmiş, işe hazırlanmıştı. Marika'yı bir eliyle itti. Tezgâhın üstünden kocaman bir somun kapı. Herkes sonucu merakla beklerken, bu somunu birkaç parçaya bölüp üç kerre başının üstünden dolandırdı; sonra bunları Kanbur'la Borazan'ın önlerine fırlatarak, bir fetva emniyeti gibi:

«— Yeminlerinizin kefareti verilmiştir köpoğullar; diye gürledi. Şimdi sökülün bakalım paralarıl.



- Yahu, sen hâlâ Demokrat Partiye girmedin mi?
- Yooook... Neden gireyim?
- Nedeni var mı? Son devrede mebus seçilmedin ya!

Eski Şiirde Mizah

Anneye veda

Bundan kırk elli yıl önceleri Tünel, İstanbul'unun başına sık sık dertler açardı. 44 yıl öncenin mizah dergilerinden «Alay» da Tünel konusunda çıkmış pek çok manzumeler vardır. Aşağıdaki iki dörtlük bu manzumelerden birinden alınmıştır.

Anne, ben bu gece vedaa geldim;
(Tünel) yolcusuyum, hakkın helâl et!
Tıkamp kalırsam cansız vagonda
Git Marko Paşa'ya bir arzihal et.

Vaktinde dönmezsem hiç üzülme sen,
Benim hayatımla az iştigal et;
Hastahanelere gider bakarsın,
Mezarcı Mahmud'a bir de sual et!..

ÖNCE VE SONRA

Fransa kralı 1. Fransuva'nın nedimlerinden Triyula, asillerden birisiyle alay etmiş, o da «Görürsün seni birkaç güne kadar nasıl geberteceğim.» yollu haber göndermiştir. Triyula, bu haberdan iyice endişelendi. Durumu krala anlatıp korunmasını istedi. Fransuva:

— Haddine mi düşmüş? Hele seni bir öldürsün, allımallah yarım saat sonra da ben onu öldürürüm.

Diye kükreyince Triyula, bir ricada daha bulundu:

— Ah efendimiz; bu adamı benden yarım saat sonra yerine yarım saat önce öldürseniz daha iyi olmaz mı?

Edebiyatta Mizah

Perhiz

TANZİMAT devrinin ünlü vezirlerinden ve devlet adamlarından Fuat Paşa'nın babası İzzet Molla, zamanının ölçülerine göre, güçlü bir şairdi. Şairliği daha çok hicve dayalıydı. Bu yüzden de başına epeyi dert gelmişti. Bir keresinde Keşan'a surumuş, bir süre kaldıktan sonra bağışlanıp İstanbul'a dönmüştü. Ama yine dilini tutamamış olmalı ki, bu dönüşün üstünden çok geçmeden, bu sefer de Sivas'a gönderilmişti.

İzzet Molla Sivas'ta üzgün günler yaşıyordu. Kenar mahallerden birinde küçük bir ev tutmuştu. İstanbul özlemiyle yanıyordu, pek kimseyle görüşmüyordu. Bununla beraber, ünlü bir İstanbul şairinin şehre gelmiş olduğu haberi kısa zamanda ortalığa yayılmıştı. Taniyan tanımayan; zamanlı zamansız ziyarete koşuyor, onu yalnız bırakmamayı bir görev sayıyordu.

O tarihlerde Sivas'ın yakın köylerinden birinde Muhlis Ağa adında bir derebeyi yaşıyordu. Muhlis Ağa; çat pat okuma yazma öğrenmişti. Kıt kültürü ve bu çat pat yazısı ile şairliğe özeniyor günde beş on destan, üç dört koşmayı, başa mısır demeden, şakır şakır dökürüyordu. Sivas'a büyük bir şairin gelmiş olmasından pek memnun kalmıştı. Artık eserlerini okuyacak, tenkidini yapacak, yol gösterecek birisini bulmuştu. Bir gün adamlarından birinin olino birkaç külek yağ, yogurt, yumurta sıkıştırmış; özene bezene yuzdığı kırk elli manzumesini de bunlara katmıştı. İzzet Molla'dan, bu manzumeler hakkındaki fikirlerini rica ediyordu. İzzet Molla; ne halk şiirine, ne divan şiirine benzeyen, bir sürü saçma sapandan ibaret olan bu manzumeleri şöyle bir inceledi. Gelen adama:

— Ağa hazretlerine selâm söyle; şimdilik bu mevzuda perhiz etsin. Dedi. Bu, nazıkçe «Pek şiirle uğraşmasın» demekti. Adam mı yanlış haber götürdü, ağa mı yanlış anladı? Ne olduysa oldu. Muhlis Ağa; birkaç hafta sıkı bir yeme-içme perhizi yaptı. Sonra yeni şiirler donatarak şaire gönderdi. İzzet Molla, tekrar perhiz tavsiye etti. Ağa, yeniden perhiz edip yeniden şiirler gönderdi. Bu iş kurşıklık altı aydan fazla sürdü. Yıla yaklaşıyordu. Bir gün Muhlis Ağa'nın adamı yine bir tomar şiirle çıkageldi. Yeniden ve belki onuncu defa perhiz tavsiyesiyle karşılaştı. Üzülmez ve eni konu canı sıkılmıştı:

— İyi amma efendim; diye sızıldandı. Perhiz perhiz bunun sonu gelmiyor ki. İnanın ağamız perhiz ede ede iğne ipliğe döndü artık!

Bu sefer İzzet Molla'nın da tepesi atmıştı:

— Pekli ağan perhiz ede ede iğne ipliğe döndüyse bu kadar kocaman herzelere neresinden şeydediyor be adam?..

Deri kızı ile Çoban Hikâyesi

Orhan Seyfi Orhon



Çok eski bir zamanda,
Oğuz han hükümdarmış -
İşitmişim Turanda
Bir peri kızı varmış.

Bu nazlı peri kızı,
Bu güzellik yıldızı,
Her gönülde bir sızı
Bırakarak yaşarmış.



Vurulmuş kalbinden,
Bir kere onu gören.
Aşıkları tahminen,
Gür saçları kadarmış.

Gençlerin yüzü solmuş.
Gözleri yaşla dolmuş.
Aşkı bir âfet olmuş,
Bütün cihanı sarmış...



Ulu Hakan Oğuz Han,
Bu kızı merak eder,
Görmek ister yakından.
Çağırır yanına... Der

Sevimli kız, güzel kız!
Dağ başlarında yalnız
Yaşıyorsun, bu neden?
Bu güzelliğinle sen
Bir sihirli güneşsin!

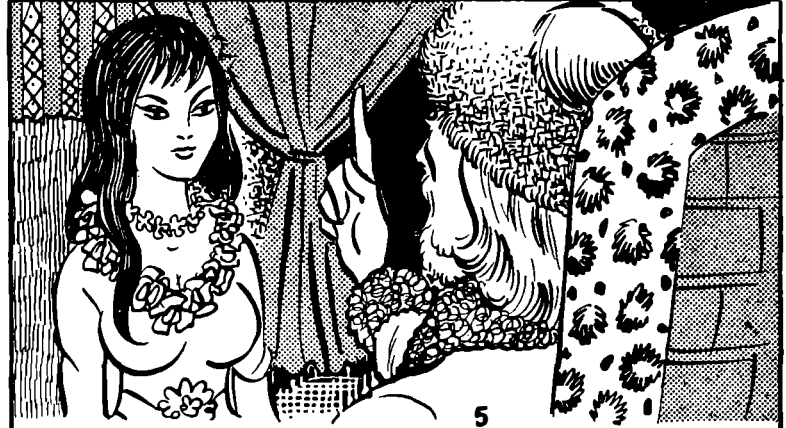


İssiz dağlarda gezer,
Yokmuş izinden eser,
Bazen görüldüğü yer,
Bir sihirli pınarmış.

Yüzü penbe bir şafak,
Gülse güller açacak...
Yaşarmış elden uzak,
Dostları çobanlarmış.

Bu kız öyle güzel ki:
Çıldırır aşkı belki.
O kadar muhayyel ki,
Akıllara zararlımış.

Cefa imiş âdeti!
Hiç yokmuş merhameti.
Sevmeyen bu âfeti,
Sevenden bahtıyarmış.



Sevimli kız, güzel kız!
Tek yaratmaz, Tanrımız
Kimseyi tabiatte.
Var bir eşin elbette,
Sen de birine eşsin!

Kız, böyle tek yaşamak
Yarasır mı -hele bak! -
Senin gibi günele?
Gel, karış artık «El»e,
Neslimiz güzelleşsin!



Kız der ki: Ulu Hakan,
Ben de sevdim bir zaman.
Vaktiyle genç bir çoban
Sevgilimdi, eşimdi;
Yalnızım fakat şimdi.

Dağlarda bahtiyar, şen,
Sevişerek yaşarken



Bir söz onu incitti;
Bana darıldı gitti

Ne kendi geldi geri;
Ne duyuldu haberi...
İşte o gündenberi
Hissizim, kayıtsızım;
Tek yaşayan bir kızım.



BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 46 —

Benim çekindiğini görünce,
— Kocamı çok begeneceksin
bir kere tanış da, dedi, koca sert
oldu mu, anla ki karısı yumu-
şaktır. Bir kere tanıştırayım si-
zi, ondan sonrası kolay...

Sonunda istediğini yaptı. Ko-
casının İstanbul'da olduğunu
bilmiyordum. Evindeydik. Gece
içiyorduk masada. Hizmetçisi
Reşit de, girip çıkıp öteberi ge-
tiriyordu bize. Piraye yoktu ev-
de. Birden Reşit girip de, Be-
tüş'e,

— Beyfendi geldi... deyince,
benim elim ayağım kesildi.

Betüş,

— Ayol ne o, sapsarı kesil-
din... dedi.

— Bilmem... dedim.

— Ben sana kaçtır kocanın
sertinden korkulmaz demedim
mi... demeye kalmadı, Kâzım
Bey içeri girdi. Aman Allah...
Benim iki iriliğimde bir adam,
gözleri ateş saçıyor.

Kimi insanın şaşılması bir görü-
nüştü vardır. Böylelerinin yüzle-
rine baktığımız zaman, kimisin-
de yalnız göz, yalnız burun, yal-
nız ağız görürsünüz. Sanki surat-
larında burundan, ya da gözden
başka hiçbir şey yoktur. Ağız-
ları, burunları, gözleri, güzelli-
kleri ya da çirkinlikleriyle, biçim-
lilikleri ya da biçimsizlikleriyle
öyle tesir eder ki insana, yüzde-
ki bütün öbür şeyleri yokmuş
gibi gösterir. Böylelerine bakın-
ca karşınızda bütünüyle bir a-
dam değil de, baştan aşağı bir
burun, ya da ağız gibi görür-
sünüz. Onları şöyle bir tanıyıp
yanlarından ayırdığınız zaman,
kafanızda onlardan salt bir bu-
run bir çift kulak hatırası kalır.

Karşımda dikilen sert bakışlı
adam da öyleydi, sanki yalnız bı-
yıktı. O sivri bıyık, adamın bü-
tün suratına hâkimiyetini kur-
muş ve sanki bıyığını kesseniz
adamlığı kalmıyacak, kişiliği
bitecek başka bir yaratık olup
çıkacaktı.

Betüş, yerinden kimildama-
dan,

— Hoş geldin şekerim! dedi.

Ama ne de şeker Allah için...
Şeker değil, herif biber, hem de
sivri Arnavut biberi...

Adamın yüzü biran, ama yal-
nız biran Betüş'e cevap verir-
ken yumuşadı, yıldı.

— Biraz vardı işim nonoşum!..

Bunu söyler söylemez, suratı
yine asıldı. Gözleri üstüme çivi-
lenmiş, üç metre ötemde, öyle
dikilmiş duruyor. Hay Allah,
ben ne halledeyim şimdi yahu...
İçimden kendime sövüp duruyo-
rum: Ulan, ne halletmeye elin
herifinin evine girersin!.. Karı-
dan ekmek çıktığı da yok. Bu-
güne kadar akıntıya kürek çek-
tik...

Siz olsanız benim yerimde ne
yaparsınız? Kamyon farı önün-
de şaşırp sınımış tavşan gibi pi-
sıp kaldım. Ayağa mı kalksam.

Herife kendi evine «Buyrun, hoş
geldiniz!» mi desem? Yoksa, ta-
banları yağlayıp kaçsam mı?

Evet, herif önümde dikilmiş
öylece duruyor. Artık ben o şaş-
kınlıktan karşımda bir insan
görmüyorum da, sadece bir bı-
yıık... Koskoca bir bıyık önümde
duruyor. Gözlerini bile kırpmı-
yor... Döğüşe hazır hint horozla-
rı nasıl tüylerini dike kabartır-
sa, adam işte öyle bıyıklarını
kabartmış, üstüme ha atıldı, ha
atılacak... Nerdeyse, kanat yeri-
ne kollarını çırpıp ötecek, sonra
sıçrayıp tepeme binecek.

Bu durum belki beş on saniye
ancak sürdü ama, bana sanki
beş on saat gibi geldi.

Betüş,

— Şekerim, yorgun musun?
dedi.

Adam bir acaip şiveyle,

— Yok be yorgun... dedi.

— Gel otur öyleyse... Seni Eş-
ref Beyle tanıştırayım... Dostu-
muz Eşref Bey... Kocam Kâ-
zım...

Adam, iki adım atıp önüme
geldi, kirpiklerini birleştirip beni
saçımından ayağıma bir süzdü,
sonra elimi öyle bir sıkıp salladı
ki az kalsın can acısından ba-
ğıracaktım. «Re»lerin üstüne
bastıra bastıra,

— Müşerrref olduk efendim...
dedi.

— Şeref bendenize ait... dedim
titriyerek.

Reşit, ona da kadeh getirdi.
Betüş kocasının kadehini dol-
durdurdu.

— Şerefine şekerim...

Kadeh tokuşturduk. Adam
kadehiyle benim kadehime öyle
bir vurdu ki, az kalsın kadeh kı-
rılacaktı, yalnız içinden birkaç
damla rakı sıçradı... Hemen he-
men hiç konuşmadan içiyorduk.
Arada Betüş bir şeyler söyleyip
kendini kendine gülüyor, ben de
gülermiş gibi yaparak soğuk
su içiyordum. Ama Kâzım
Bey hiç konuşmuyor, sağ bıyığı-
nın altındaki yüzünde bir adele
titreyip duruyordu. Adamda tik
vardı. Birdenbire,

— Namuusu! diye bağırdı.

Ben az kalsın sandalyeden ye-
re düşecektim. Sırtımdan aşağı
ter süzülüp gitti farkındaydım
Betüş,

— Sen yine bugün bir şeye mi
sinirlendim şekerim? dedi koca-
sına.

— Nasıl sinirlenmezsin ya-
hu... Namus... Bir erkek dünya-
da niçin yaşar?

Bu soruyu bana soruyordu.
Sağ yanağındaki adalenin titre-
mesi artmıştı.

— Niçin yaşar?

Cevabını yine kendisi verdi:

— Namusu için...

Adamı yumuşatayım diye,

— Tabii... hiç şüphesiz... Na-
musu için... Hakkınız var bey-
fendi... diye bir şeyler kekele-
dim.

— Var bir herif, sözüm bur-
dan dışarı, bakar âlemin karısı-
na, kızına... Çok kızdım...

Betüş,

— Aman Kâzımcığım, gene o
eski mesele mi? İki aylık iş, hâ-
lâ unutmadın mı? dedi.

— Nasıl unuttum? İki ay ol-
muş, iki sene olmuş... Ne zaman
aklıma gelir, kafamdan duman
çıkart... (Bana döndü) hakkım
yok mudur?

— Hakkınız...

— Neden? Çünkü, bu namus
işidir, hiç şakaya gelmez...

Betüş,

— Ben telefona gidiyorum, te-
lefon edeceğim, siz konuşun er-
kek erkeğe... Zaten ben o hikâ-
yeyi çok dinledim... dedi.

Beni bu herifle bırakmasın
diye yalvaran bakışlarla yüzüne
baktım, ama Betüş hiç orali ol-
madı.

— Ben de zaten gidecektim.
Vakit geçti. Müsaadenizi rica
ederim... diye yerimden kimil-
dayınca, adam iki koca pençe
olan elleriyle iki omuza abanıp
beni yerime çöktürdü:

— Olmaaaz vallahi... Yeni baş-
lamışız muhabbete... Buyrun...

Kadehimi doldurdu.

Geçende gitmişiz bir baloda,
kızım var Piraye, karım var Be-
tül yanımda... Orda var efendim
bir herif, bakar âlemin karısın-



da, kızında yiyecek gibi... Na-
mus dalgasında hiç yoktur şa-
kam. Herife dedim: «Bre ne ba-
karsın karılara, kızlara... Ayıp-
tır! Hiç karı görmedin mi?» Baş-
ladım buna bağırılmaya...

Kâzım Bey anlattığı o adama
bağırıyormuş gibi, yüzüme bakıp
bana bağırıyordu:

— Namussuz! Alçak!... Herge-
le!.. Bilmem ne! Ulan şeyoğlu-
şey!..

O kadar kızgındı ki, o bağır-
dıkça geri geri çekilmek zorunda
kalyordum. Onca küfürden son-
ra birden yumuşayıp,

— İçmiyorsunuz ama... dedi.

Kadehleri yuvarladık. Ben lâf
olsun diye,

— Var öyle namussuzlar, bu-
yurduğunuz gibileri... derken,
birden,

— Vay namussuz! diye haykı-
rınca, bana söylüyor diye korku-
dan elim titreyip çatalı düşür-
düm.

— Ondan sonra efendim, ben
aldım ayağımın altına... Vurdum,
vurdum...

Bunları söylerken de elindeki
bıçağı tabaktaki ete öyle bir hır-
sla batırıyordu ki, korkudan ner-
deyse «İmdaaat!» diye bağıra-
caktım. Her «vurdum!» dedikçe
elindeki bıçağı, çatalı kılıç gibi,
önündeki pilic kızartmasının
karnına sokuyordu.

— Vurdum, vurdum, vurdum,
vurdum...

Şaşkınlıktan,

— Öldü mü beyfendi? dedim.

— Belkim de ölmüştür, bilmi-
yorum. Çünkü otuz kişi zorla
aldılar elimden, götürdüler has-
tanede... İçelim...

— İçelim beyfendi.

— Her erkek kaldırmaz. Ne
den? Çünkü... Ne gibi? Mese-
lâ... Hayvan bilem hayvanken
dişisini kiskanır. Değil mi yaa...
Ben çok kışkanç bir erkek oldu-
ğumu her zaman çekinmeden
ilân etmişim ve bundan dayıma
iftihar ederim. Erkek dediğin
karısını kışkanacak. Kadın mil-
letini başı boş bıraktın mı, ol-
maz. Ne de olmasa, kadın ka-
dındır.

Ne de olsa efendim, kari mil-
leti, aksi işte o kadar... Bir kan-
maz, iki kanmaz, üç kanmaz...
Dört, kanmaz, beş kanmaz, altı
kanmaz, yedi kanmaz...

— Evet sekizinde kanar...

(Devamı var)



Akbaba

● Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-
lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilecek abonelerden
uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

©

**Bu gazete Basın ahlak yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.**

©

Fiyatı : 100 kuruştur.



MİLLETLER GÜLÜYOR

Yamyamlar arasında

Zavalı bir misyoner yamyamların eline düşmüştü, kabile şefi yanına gelip ismini sordu:

Misyoner:

— Robert, diye cevap verdikten sonra ilâve etti:

— İsmimi öğrenip ne yapacaksınız?

Yerli tüylerle süslü başını sallayıp, renk renk boyalı yüzünü ekşiterek cevap verdi:

— Yarınki yemek listesine yazacağız...

SANAT

Jean Pierre ve René Claude izinsiz kışladan ayrıldıkları için kumandan tarafından çağırılırlar. Jean Pierre durumu bir hastalık bahanesiyle kurtarmağa çalışır ama kandıramaz, bir ay hapse mahkûm olur. Sıra René Claude'a gelince:

— Ku... ku... ku... ma... ma... man, kumandanım der, sinirlenen kumandan ise onu kapı dışarı eder. René Claude odadan çıkarken arkadaşı merakla sorar:

— Ne ceza verdiler?

— Hi... Hi... Hi... hiç!

— Nasıl olur? İkimiz de aynı derecede suçluyuz!

— A a a ma iş, ko ko ko konuşmasını bi bi bi bilmekte!...



— Sen ateş et... Kuşlar sana daha yakın!

Sinek avı

Pierrot odanın içinde dört dö-nüyor, arasıra âni ve sert hareketlerle sıçıyor, duvarlara vuruyordu. Karısı odaya girince hayretle bağırdı:

— Ne yapıyorsun?

— Avlanıyorum!...

— Ne avlıyorsun?...

— Sinek!!!...

— Kaç tane yakaladın?...

— Altı tane, 2 si erkek, dördü dişi!

— Onları nasıl ayırıyorsun?

— Çok kolay; dişler daima pencere camlarına yapışıyorlar, erkekler de şarap şişelerinin etrafında dönüyorlar...

MERASİM

Paris'in büyük tiyatrolarından birinde, aylardan beri muvaffakiyetle oynayan vodvile yer bulmak için bir ay öncesinden bile almak gerekiyordu.

Matinede parterde oturan kadının seyirci yanındaki boş koltuğa mantosunu bırakırken, solundaki adam merakla sordu:

— Tecessüsümü mazur görün.

Nasıl oluyor da bu kadar iyi bir yerde bir koltuk boş kalıyor, söyler mısınız?...

— Ah! diye içini çekti kadın, orası ölen kocamın yeri!...

— Yazık olmuş! Bari arkadaşlarımızdan biri istifade etseydi.

— İmkânsız dedi kadın tekrar içini çekerek hepsi cenaze merasiminde!...



— Öyle avanak avanak bakma... Çabuk tavayı ateşe koy!

Hesap

Eğer siz de asrımızda yaşayan herkes gibi vakit yokluğundan, çok çalışmaktan şikâyet ediyorsanız, büyük İngiliz mizah yazarı Bernard Shaw'un şu hesabına bir göz atın!

Bir senede 24 saatten 365 gün vardır.

Bu zamanın yarısını geceler kaplıyor!

Geceler senenin 182 günü.

Gündüzler ise, 183 gününü alır.

Bunlardan 52 pazarı çıkarın!

Geriye 131 gün kalır.

Bundan da 52 cumartesiyi çıkarın!

Kalan 79 gün.

Günde 4 saat yemeklere ayırın, bunu bir sene için hesaplayın. 60 gün

Kalan 19 gün

Senelik izin için 15 gün

Kalan 4 gün

3 gün de hastalık için ayırırsak, geriye çalışma günü olarak 1 tek gün kalır ki bu zaten «1 Mayıs çalışma bayramıdır»!...

ŞERİF

Teksas'ta meyhanelerin birinde bir akşam üstü muazam bir kavga çıkar. Suçlular apar topar hâkimin huzuruna çıkarılır;

— Niçin, der hâkim barın sahibine, sarhoşu hapsetmesi için Şerifi çağırmadınız?

— Şey... Şerif benim deli...

— Öyleyse yardımcınızı çağırmalıydınız!



Yazısız

Dünya KARİKATÜRLERİ



-BUGÜN BÜRODA ÇOK YORULDUM...PATRONUN YAPACAK İŞİ YOKTU!



-ÜST KATTAKİ HERİF BENİM NE ZAMAN İŞE GİDECEĞİMİ SORUYOR!..



-YAZIK!..ÇOK GÜZEL KOKUYORDU...



(Reklâmcılık: 4120—226)



"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

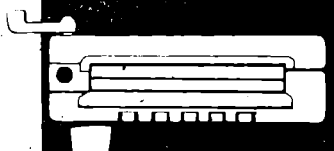
DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın: 22095—227)

1005 A


HOOVER CAMASIR MAKİNASI 4 KİŞİLİK BİR AİLENİN 1 AYLIK CAMASIRINI 1 SAATTE YIKAR

HALASKARGAZİ CAD. 133 PANGALTI-İSTANBUL TEL: 47 44 30.YÜNEL KARŞISI HOOVER MAĞAZASI KARAKÖY-İSTANBUL

(Reklâmcılık: 4349—228)

Dünyanın En Güzel
POLİS ve AŞK romanları:



Gölge Yollar

Çeviren: Meral Gaspıralı

Bu romanın her yaprağını: «Acaba öbür sayfada ne var?» diye heyecanla çevireceksiniz.

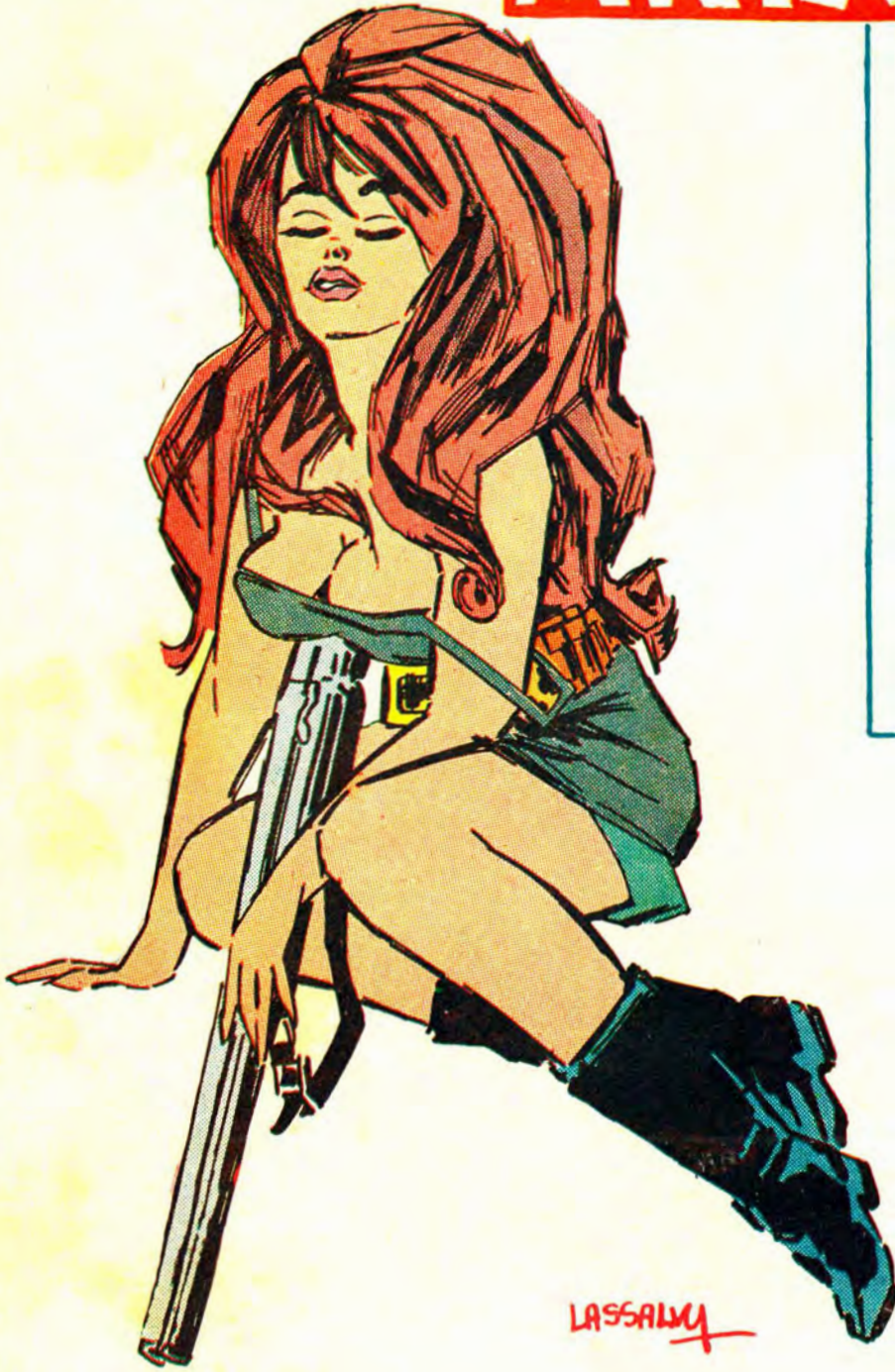
Çakanlar: Kör Şeytan, Vahşi Gelin, Gel Evlenelim, Şüpheler, Gölge Yollar.

Her Kitap 5 Liradır.

Umum Dağıtım Merkezi:
BATEŞ BAYILIK TEŞKİLATI

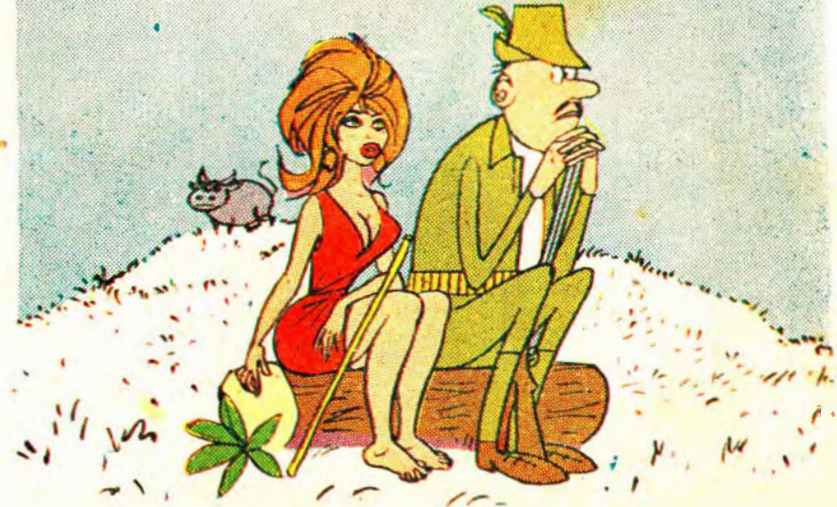
(AK—229)

Aklala

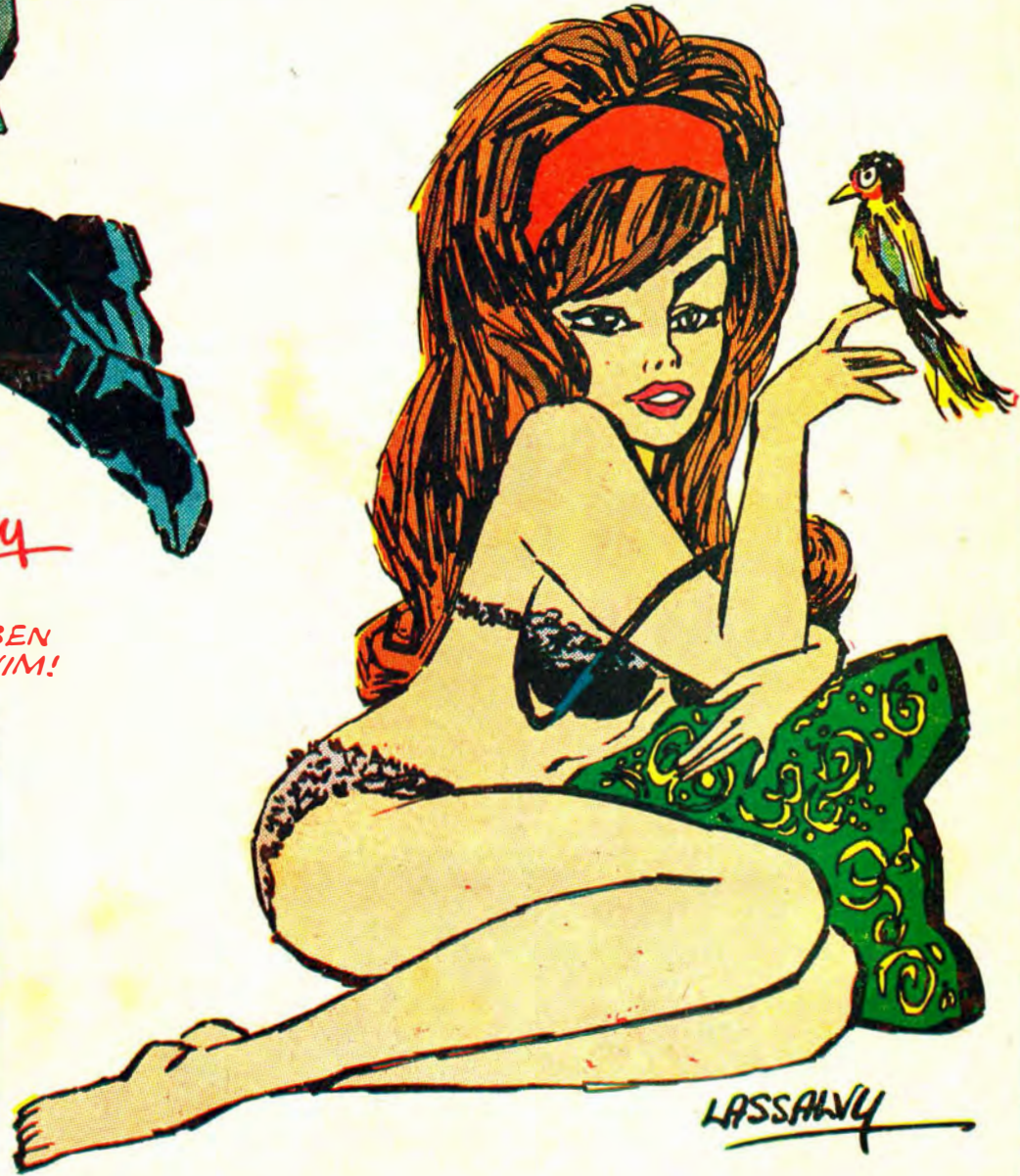


LASSALY

-KENDİNİZİ KORUYUN BAYLAR... BEN KUŞ AVCISI DEĞİL, ENAYİ AVCISIYIM!



-HALÂ AV ARIYORSUN, SENİN GİBİ ENAYİ GÖRMEDİM!..



LASSALY

-AMAN YAVRUM UZAKLAŞ... AVCI-LAR ETRAFIMDA DOLAŞIYOR!..



-HAAYT SAVULUN, ASILI-YORUM TETİGE...